BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ulkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 141 ► Mayıs / Gûlan 2002 ► 750 000 TL

1 MAYIS GÛLAN

Başka bir dünya mümkündür!...

EVET... YALNIZCA EMEKÇİLERİN EGEMENLİĞİNDE... YALNIZCA SOSYALİZMDE!

İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN MÜCADELESİ BOLŞEVİK ÖRGÜTLENMEDE SÜRÜYOR!

içindekiler

3 — 1 Mayıs 2002: Başka bir dünya mümkündür!... Evet... Yalnızca emekçilerin egemenliğinde... Yalnızca sosyalizmde!

8 — İbrahim Kaypakkaya'nın mücadelesi Bolşevik örgütlenmede sürüyor!

12 — Meraklısına kısa bir not...

15 — Türk şovenizminin bazı görüntüleri...

19 — 7. KONGRE'DEN... Örgütsel sorunlar üzerine –III–

24 — Devletçi feministler erkek egemen sistemi savunuyor!

26 — BİLDİRİLER · HABERLER OKUYUCU MEKTUPLARI

35 — Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

1 MAYIS 2002

Başka bir dünya mümkündür!...

Evet... Yalnızca emekçilerin egemenliğinde... Yalnızca sosyalizmde!

"Başka bir dünya mumkündür!" Bu şiar, gelişen yeni bir kitle hareketinin ortak şiarı olarak dünyanın her yanında yukseliyor. Emperyalist dünyanın efendilerinin yaptıkları her zirve toplantısı, egemenlere karşı olanların, yeni, adaletli bir dunya isteyenlerin gösterileriyle karşılanıyor. Egemenlerin zirveleri ezilenlerin protesto zirveleriyle karşılanıyor. Göteborg'ta, Prag'da, Cenova'da, Munih'te, New York'ta –dünyanın metropollerinde– değişik uluslardan, siyasi görüşlerden onbinlerce, yüzbinlerce insan değişik dillerde aynı hasreti haykırıyor: Yeni bir dünya istiyoruz! Yeni bir dünya mümkündür! Egemenler, bu haklı istek ve buyüyen ve giderek militanlaşan muhalefet karşısında her zamanki araçlarına, polis gücüne, ordusuna, açık terore, faşist tedbirlere başvuruyor!

Dünyanın egemen hali, aslında bizzat sömüru duzeninin, kapitalizmin savunucularının bir bölümune bile "bu kadar da olmaz", "bu kadarı ezilenleri isyana götürür, sistemimizi tehdit eder" dedirtecek cinsten!

Öyle bir hal ki, bir yanda küçücük bir azınlık için akıllara durgunluk veren bir lüks; diğer yanda milyarlarca insan açlık sınırında yaşıyor... Bir yanda zengin ülkelerde fazla ürünler yok edilirken, dünyanın aç-ezilen ülkelerinde insanlar açlıktan, susuzluktan ölüyor... Bu dunyada anda 6 milyarlık dünya nüfusunun 4,5 milyarı yoksul, günde iki dolarla geçinmek zorunda. Dünyanın en zengin 255 insanının elindeki zenginlik, dunya nüfusunun en fakir % 47'sinin elindeki değere eşit! Yani bir yanda 255 kişi, öbür yande 3 milyar kişi! Dünya hali bu!

Dünya çok net biçimde ikiye bölünmuş durumda: Bir yanda üretim araçlarını elinde tutan ve bu sayede üretim aracına sahip olmayan büyük çoğunluğu somuren sayıca küçük ve fakat bütün iktidarı elinde toplamış bir sömürücüler sınıfı. Bunlar başkasının işgücünü, el emeğini, göz nurunu sömürerek geçinen asalaklar. Büyükleri, küçükleri var; tekelleşmiş

..., bir yanda küçücük bir azınlık için akıllara durgunluk veren bir lüks; diğer yanda açlık sınırında yaşayan milyarlarca insan... İşte dünyanın egemen hali...

olan, dev miktarda sermayeyi elinde biriktirmiş olanları ve daha küçükleri var. Fakat hepsi ozde bir: Sömürücüler.

Diğer yanda somurülenler... Yaşamak için işgüçlerini satmak zorunda olanlar... Bunlar da çok değişik katmanlara sahip. Ama hepsini birleştiren bir ortak payda var: Aynı cephenin insanları. Sömürülenler cephesinin!

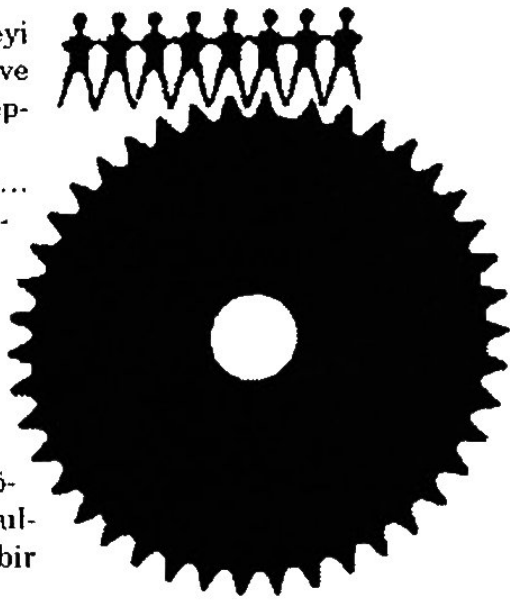

Sömürücülere yok yok; sömürülenlerin kaderi ise yoksulluk! Bağır bağır bağıran bir haksızlık!

Dünya bunun dışında da bir başka biçimde ikiye bolunmuş durumda: Bir yanda emperyalist güçler. Ekonomik olarak geri ülkeleri sermayeleri ile –tabii ki, gerektiğinde orduları ile de– kendine bağımlı hale getiren ve soyup soğana çeviren kapitalizmin yüksek derecede gelişmiş olduğu ulkeler. Bunların arasında da farklar var. Kimi büyuk, kimi daha küçük. Ama hepsi özde bir: Emperyalist, ezen ülkeler! Diğer yanda da emperyalizme bağımlı ezilen ulkeler! Emperyalistler, onlar içinde de en büyükleri, –haydutlukta en buyükluk bu aslında!– emperyalist büyük güçler bugün dünyanın gerçek efendileri. Emperyalizme bağımlı ülkelerde ne olacağını, görünürde güya o ülkelerdeki egemen sınıflar, hükümetler belirliyor. Gerçekte belirleyenin kım olduğunu ise biz geçen yıllar içinde Türkiye somutunda çok net gördük! Arjantin somutunda, Malezya somutunda, Güney Kore, eski Yugoslavya vb. vb. somutunda çok net gordük görüyoruz: Kuzey Kurdistan-Turkiye'de Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı (GEGP) adı altında sunulan program IMF-Dunya Bankası tarafından dayatıldı. Bu programı garantiye almak için onlar Dünya Bankası'nın ikinci başkanı Dervış'i hükümet ortağı ettiler! Bu program, butün dünyada geri ulkelere dayatılan yoksulların daha da yoksullaştırılması pahasına, emperyalizmin çıkarlarının korunması programı. Emekçiler açısından daha fazla işsizlik, yoksulluk, açlık programı. Köylüler, küçük ureticiler, esnaflar açısından tekeller tarafından silinip süpürülme programı. Emperyalizme bağımlı ekonomilerin iflas etmemek için bu programları uygulamaktan başka çaresi de yok!

Zenginler hep daha zengin, yoksullar hep daha yoksul! Burada da haksızlık arşa yukseliyor!

Dunya halinin bir başka goruntusü emperyalist çıkarlar için yurütülen haksız savaşlar. Işte bugünlerde Filistin'de yaşananlar. 50 yılı aşkın suredir emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda dönen dolaplar sonucu mülteci kamplarında yaşamak zorunda bırakılan Filistin halkı, bugun siyonist Israil devletinin topyekün saldırısıyla karşı karşıya!

Öyle rezil bir dünya ki, Filistin halkının yaşadığı felaketlerin birinci sıradaki sorumlula-

Sorunun gerçek yaratıcıları olan emperyalistler "barış" meleği pozlarına bürünüyorlar! Terörizme karşı mücadele adına barbarlığın en adisini yapanlar bunlar! Uygarlık, demokrasi, insan halkları vb. adına hareket edenler de bunlar!

rından olan ABD emperyalistlerinin doğrudan müdahalesi çözüm olarak genel kabul görüyor. FKÖ'nün, İsrail askerleri tarafından 4 duvar içine hapsedilen başkanı Arafat, ABD'yi müdahaleye davet ediyor! Sorunun gerçek yaratıcıları, şimdi güya Araplarla-Yahudileri barıştırma misyonuna soyunuyor! Aslında İsrail'i azdıran, terörizme karşı savaş çığlıkları atan emperyalist güçler, en başta da dunyanın her yanına saldırma hakkını kendinde gören, şu anda Afganistan'da savaş yürüten, Irak'ta Saddam rejimini devireceğini açıkça ilan eden ABD emperyalizmi. Fakat "barış" meleği pozlarına bürünenler de onlar! Terörizme karşı mücadele adına barbarlığın en adisini yapanlar bunlar! Uygarlık, demokrasi, insan hakları vb. adına hareket edenler de bunlar! O kadar uygarlar ki, yalnızca ABD ile Rusya'nın elindeki atom silahları dünyada tek canlı bırakmayacak bir yıkma, yakma, yok etme ve radyasyon kapasitesine sahip.

Dünya halinin bir başka görüntüsü erkek egemenliği. Dünya nüfusunun yarısından fazlasını oluşturan kadınların egemenlik içinde payı bindelerle ölçülüyor. Dunya –özellikle gelişmiş kapitalist ülkelerde ve eski revizyonist ülkelerde kâğıt üzerinde yasal eşitlik konusunda elde edilen kazanımlara ve eşitlik konusunda gürültülü iddialara rağmen– gerçekte erkek dünyası! Kadın esasta hâlâ erkek üzerinden tanımlanıyor!

Hâlâ erkek şiddetinin her türlüsünün objesi. Kadın erkek ilişkisine de genelde barbarlık egemen.

Barbarlık, doğanın kâr ama-

cıyla hoyratça talanında da kendini gosteriyor. İçtiğimiz su, yediğimiz yiyecek, teneffüs ettiğimiz hava zehirli! Hayat verici gıneş, atmosferde oluşan insan yapısı ozon delikleri nedeniyle şimdi deri kanseri ureten bir tehlike konumunda!

Yani dünya hali barbarlık. Uygar olduğunu iddıa eden emperyalizm, en modern teknikle barbarlığı uyguluyor. Ve eğer ona dur denmezse, kendisi ile birlikte dünyayı barbarlık içinde çöküşe sürüklüyor. Bu gidişin hızı eğik bir düzlemde hareket halindeki bir cismin hızı gibi giderek artıyor. Teknik, bilimde yeni buluşlar, ilerlemeler vb. de bu gidişe dur demeye değil, emperyalist kâr hırsıyla gıdışi hızlandırmaya yarıyor. Şimdi gen tekniği ile genetik bilgileri programlanmış insanlar yaratma yarışına gidiyor tıp/kimya tekelleri.

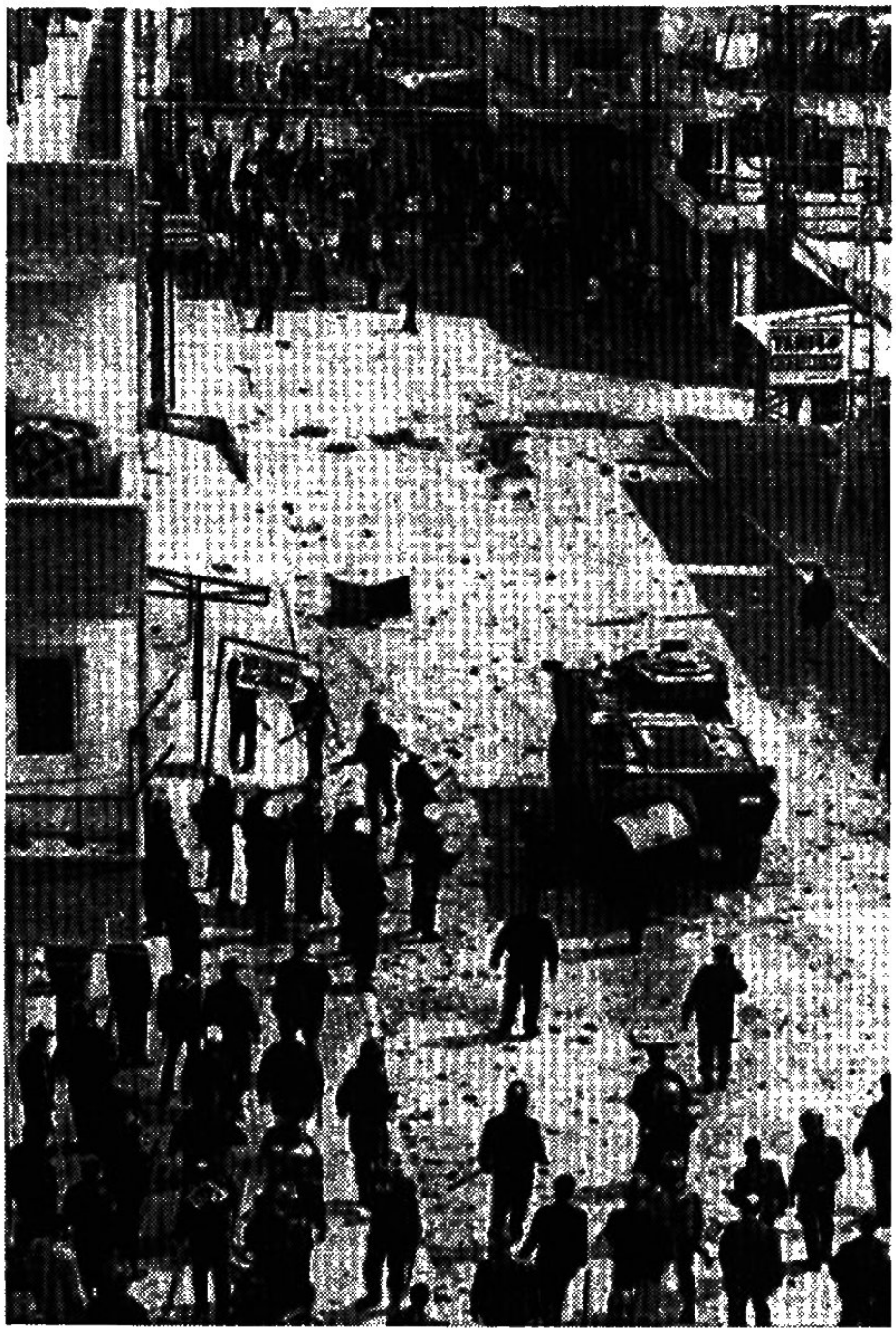

Kuzey Kürdıstan-Türkiye emperyalist barbarlığın tüm görüntülerinin açık yaşandığı bir ulke. Şimdi Türk egemenleri ABD'nin yanında terörizme karşı mücadele adına yürütülen halklara karşı savaşta ucuz asker olarak en ön saflarda yer alıyor. Çok marifetmiş gibi egemen sınıflar Türk ordusunun işgal altındaki Afganistan'daki yabancı işgal güçlerinın dönüşumlu yönetimini üzerlenmekle övünüyor! Biz bu övünmelerin sonunun ne olduğunu Kore'den biliyoruz!

Barbarlıkta ağababaları emperyalist efendilerin takdirlerini kazanan Türk egemenleri, bir yandan demokratikleşmeden vs. sözederken, diğer yandan hak arayanlar üzerinde azgınca faşist saldırılarını sürdürüyor. İşte Newroz'da Mersin'de yaşananlar; işte Kürt dilinin seçmeli dil olarak okutulması talebi konusunda yaşananlar, işte grevlerde, işçi direnişlerinde yaşananlar vb. vs.

Bu dünya çürümüş, her tarafından pıslık, irin akan bir dünya. Bu dünya işçiler, emekçiler, köylüler, tüm ezilenler açısından gerçekte yaşanılmaz bir dünya.

Barbarlıkta emperyalist efendilerin takdirlerini kazanan Türk egemenleri, hak arayanlar üzerinde faşist saldırılarını sürdürüyor. İşte Newroz'da Mersin'de yaşananlar; işte Kürt dilinin seçmeli dil olarak okutulması talebi konusunda yaşananlar, işte grevlerde, işçi direnişlerinde yaşananlar...

Ezilenlere, sömürülenlere, büyük insanlığa yeni bir dünya gerek! Ve evet yeni bir dünya mumkun!

Fakat gerçek anlamda yeni bir dunya. Yeni bir dünya mümkün diyenler içinde yer alan ve egemen olan reformistlerin iddia ve hayallerinin tersine, sömürüye dayalı sistemin varlığı şartlarında; sistem korunup da ufak tefek reformlar yapılarak mumkun değildir. Örneğin reformist akımların temel taleplerinden biri onu ilk önerenin ismine atfen "Tobin Vergisi" denen vergidir. Buna gore borsa spekülasyon kazançlarına bir vergi konacak ve % 1 civarında olacak, bu vergiden elde edilecek gelirler, geri ulkelerin kalkınması için kullanılacak; boylece haksızlık giderilmiş olacak. Ya da zaten Birleşmiş Milletler tarafından zengin ulkeler için öngorulen GSMH'nın binde 7'lik bir oranının "kalkınma yardımı" için kullanılmasıyla ve en geri ulkelerin dış borçlarının silinmesiyle vb. haksızlıklar kaldırılacak! Bütün bu reform talepleri gerçekleşse bile, ki bunların gerçekleşmesi için çıkmaz ayın son çarşambası beklenmelıdır– esas sorunun insanın insan tarafından sömürusü olduğunu, ucretli emek sistemi, ucretli emek sömürüsü sıstemi ortadan kalkmadıkça "adaletin" mümkün olmadığını görmeyen, kavramayan taleplerdir

Gerçekte sorun kapitalist sistemın hatalarında değildir, kapitalist sistemin kendisi ortadan kaldırılması gereken en büyük hatadır!

Evet yeni, somurunun olmadığı, somurucu sınıfların sınıf mücadelesiyle tarihin çöplüğüne atıldığı, emeğin, emekçilerin egemen olduğu bır dünya mümkündur. Yeter ki enternasyonal ışçı sınıfı, butün ülkelerde gerçek gücünün farkına varsın; yeter ki ezilenler gerçek gucun kendilerinde olduğunu, büyük insanlığa karşı kuçucük azınlığın aslında şansı olmadığını kavrasın; yeter ki, ezilenler ezenlere yeter desın!

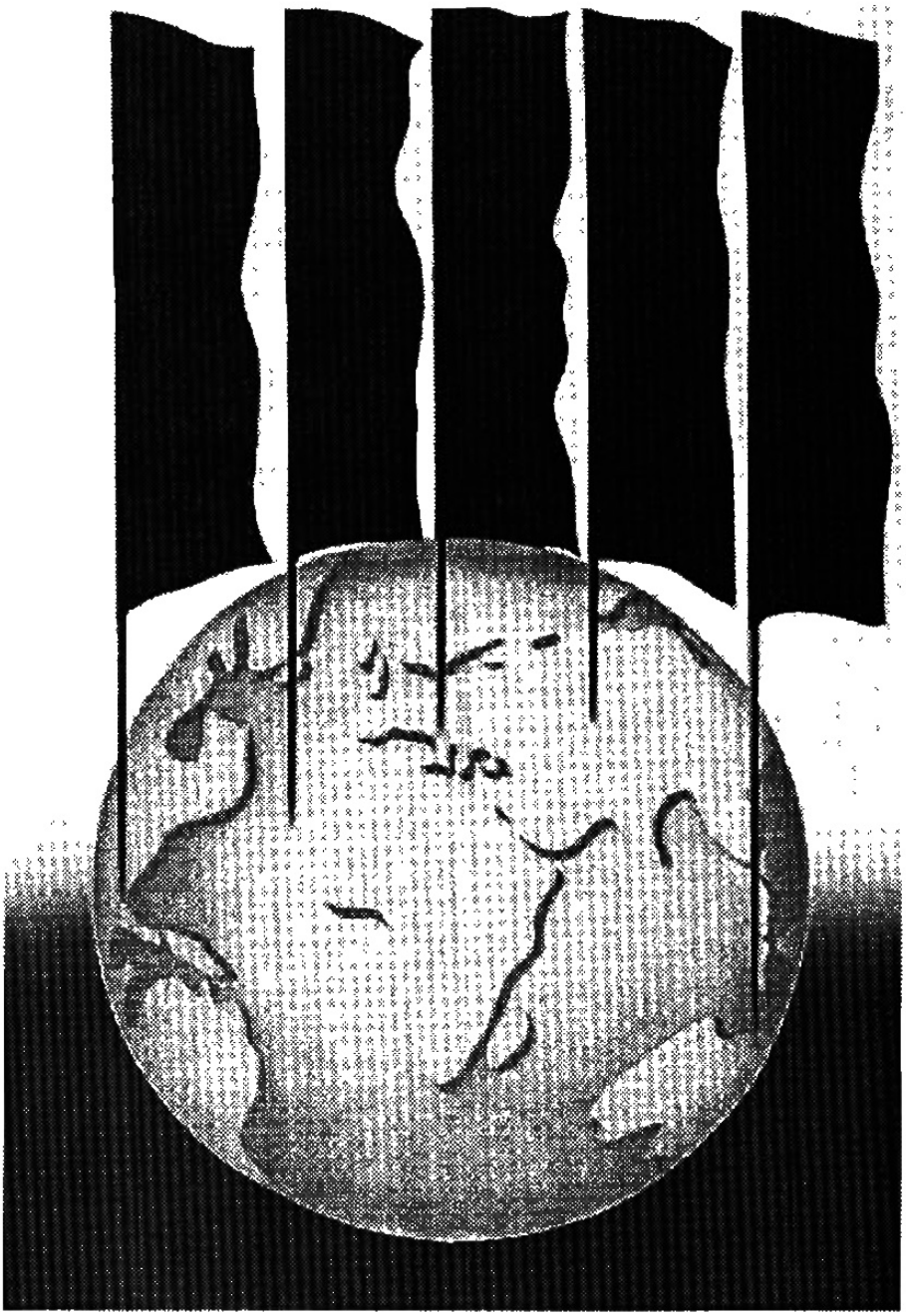

Geçen yuzyılın buyuk devrimleri, Buyük Sosyalist Ekım Devrimi, Çın Devrimi bır dizi ülkede ulusal demokratik ayaklanma ve devrimler, emekçi yıgınların gucü harekete geçtiğinde nelerin mumkun olduğunu gösterdı.

Bu yıl Arjantin'deki kitle eylemleri egemenlerin ezilenlerin kitle eylemleri karşısında aslında güçsüz olduklarını gosterdi. **Sorun kendi gücümüzün farkına, bilincine varmaktadır.**

Ve sorun tabii ki, işçilere, emekçilere devrımde yol gosterecek olan, devrimin yarı yolda kalmamasının, devrimci eylemin kazanımlarının çar-çur olmamasının garantisi olan **Bolşevik bir örgütlenmeyi gerçekleştirmek**tir.

1 Mayıs 2002'yi bu bilinçle karşılıyor ve haykırıyoruz:

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

15 Nisan 2002▲

Bir ahtapot gibi kollarını dünyanın dört bir yanına salmış bulunan emperyalist burjuvazi, IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü gibi ekonomik kuruluşlarıyla, Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği gibi siyasi örgütlenmeleriyle, NATO gibi askeri mekanizmalarıyla, yerli işbirlikçileriyle, medyasıyla vs. vb. dünya işçilerine, emekçilerine, ezilen halklarına karşı saldırılarını yoğunlaştırıyor.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de uygulanan özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma... gibi politikalarla, IMF reçeteleriyle işçiler, emekçiler içinde bulundukları mengeneye daha fazla sıkıştırılıyor; düzenin çarkları arasında emperyalist tekellerin ve yerli işbirlikçilerinin "kâr, daha fazla kâr, en fazla kârları" için eziliyor, sömürülüyorlar.

Emperyalizmin mali, askeri, siyasi... çok yönlü saldırıları karşısında dünya işçileri, emekçileri ve ezilen halklar bir çok alanda seslerini yükseltmeye çalışıyorlar. Daha geçtiğimiz aylarda Arjantin'de halk IMF politikaları temelinde gerçekleşen soyguna karşı sokaklardaydı. Fakat kitleler kabaran öfkelerini doğru bir kanalda toplayamıyor, hırsını yer yer yağma olaylarına varan eylemlerle dındırmeye çalışıyordu. Birbiri ardına hükümetler devrildi.

Ama sonuç?

Sonuç yoktu! Sömürü ve soygun düzeni bir iki rötuşla varlığını sür

İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN 30 YIL ÖNCE KURDUĞU TKP/ML, MENŞEVİK HİZİPLERE DÖNÜŞTÜ!

İbrahim Kaypakkaya'nın mücadelesi Bolşevik örgütlenmede sürüyor!

Haydi Bolşevizme!

İbrahim Kaypakkaya, komünist bir partinin gerekliliğini, zorunluluğunu; bu partinin işçi sınıfının partisi olması gerektiğini 1972'de açıkça ortaya koyan; pratiğe uygulayan komünist bir önderdir.

dürdü, sürdürüyor. IMF politikaları farklı yol ve yöntemlerle yine sürüyor. İşçilerin, emekçilerin yoksulluğu da varlığını dermleşerek sürdürmeye devam ediyor.

Evet sonuç yoktu... Çünkü Arjantin halkları, diğer birçok ülke halkları gibi yeterli, yetkin bir örgütlenmeye sahip değildi. Kitlelerin sömürü sisteminin yıkıcı etkisine karşı yönelen öfkesini, kurtuluş çabasını örgütleyecek, belirli bir merkezden sistemin yıkılması, sömürünün ve baskının ortadan kaldırılması, yerine sömürünün ortadan kaldırıldığı bakça bir düzenin kurulması görevine ve sorumluluğunu üzerlenebilecek; kitlelere önderlik edecek yetkinlikte bir bolşevik partisi yoktu! Yığınlara devrimci bilinci taşıyacak, onları sömürü düzenine karşı örgütleyecek, mücadeleyi organize edecek kitleleri kucaklayan bir müfreze yoktu!

Evet, kurtuluş için bir gerçek komünist parti örgütlülüğü gereklidir, zorunludur. Görevi, hedefleri açısından, temsil ettiği işçi sınıfın çıkarlarını bilimsel bir şekilde tespit etme ve savunma; onun öncüsü ve parçası olduğu sürece sınıfın bir kesimini örgütleyip diğer örgütsüz yığınları (diğer emekçi katmanlarını da) etkileme ve mücadeleyi tek bir kanalda toplama ve proletaryanın sınıf iktidarı hedefine yönlendirme yönünde çalışma yürüten bir parti olarak komünist partisi örgütlenmesi sınıf savaşımında burjuvazinin karşısında proletaryanın en önemli silahıdır.

Bolşevizm, dün olduğu gibi bugün de insanlığın biricik kurtuluşu, emperyalist barbarlığın tek alternatifidir. Sermayenin çıkarları temelinde eski, çürümüş, yoz toplumun yerine insanı temel alan, insanın insan tarafından sömürüsünün ortadan kaldırıldığı, "herkesin yeteneğine göre, herkesin ihtiyacı kadar aldığı", insanın doğayla uyumlu bir şekilde yaşadığı... yeni bir toplum projesini, komünizmi gerçekleştirmek için işçi sınıfının bolşevik bir parti önderliğinde örgütlülüğü olmazsa olmaz önkoşullardan birisidir.

TÜRKİYE'DE KOMÜNİST PARTİ ÖRGÜTLENMESİ, İBRAHİM KAYPAKKAYA VE TKP/ML

Mustafa Suphi önderliğinde kurulan TKP Türkiye'de gerçek anlamda kurulan ilk komünist partisidir. Ancak Mustafa Suphi'lerin faşist devletçe Karadeniz'de katledilmeleri sonrasında TKP gerçek anlamda komünist bir parti haline dönüşemedi. 1920'li, 1930'lu yıllarda Kemalizmin soldan destekçiliğini yürüttü, 1930'ların ortalarında varolan cılız çalışmasına da merkezi olarak son vermiş bir parti haline dönüştü. 1960-1970'li yıllarda Sovyet sosyalemperyalizmine sırtını dayamış revizyonist bir klik TKP adına hareket ediyordu. 1960'lardan sonra parlamentarist-pasifist legal sol (Türkiye İşçi Partisi / TİP) kendisine sistem içinde bir yer buluyordu. 1970'lere gelindiğinde kitlelere gerçek anlamda kurtuluşun yolunu gösterecek, marksist-leninist ilkelere dayalı bir komünist partisi ihtiyacı kendisini daha fazla hissettirmeye başlamıştı.

İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki TKP/ML böyle bir ihtiyacın varlığı koşullarında şekillendi. Mustafa Suphi ile başlayan gelenek İbrahim Kaypakkaya tarafından sürdürülmeye başlandı.

İbrahim Kaypakkaya, devrimde proletaryanın önderliği ve devrimin durmaksızın sürdürülmesi için proletaryanın öncü örgütü olan komünist bir partinin gerekliliğini, zorunluluğunu; bu partinin işçi sınıfının partisi olması gerektiğini 1972'de açıkça ortaya koyan; bu görüşlerini TKP/ML'nin kuruluşuyla pratiğe uygulayan komunist bir önderdir. İbrahim Kaypakkaya komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devletini devrimci şiddetle yıkıp yerine demokratik halk diktatörlüğünü kurmak ve devrimi durmaksızın sürdürmek; proletarya diktatörlüğünü kurmak, proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmin inşasına atılmak ve komünizm hedefiyle hareket edebilmek için illegal bir komünist parti çekirdeğinin yaratılması zorunluluğunu ve gerekliliğini kavrayıp buna göre hareket eden bir komünistir.

Parti konusundaki doğru görüşleri ve pratik tavrı İbrahim Kaypakkaya'yı dönemin diğer devrimci önderlerinden ayıran temel yanlardan birisidir. Doneminin çeşitli akımları ile karşılaştırıldığında Kaypakkaya'nın parti konusunda takındığı olumlu tavrın önemi çok daha iyi görülebilir.

1960'LI YILLAR...

'60'lı yılların sonları dünyada olduğu gibi Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de devrimci dalga yükseliyordu. Tüm dünyada '68 Hareketi olarak bilinen ilerici-devrimci hareketlenme Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de yankı buluyor; özellikle ve öncelikle toplumun yeniye en açık kesimi olan gençliği etkiliyordu.

Dönemin en önemli özelliklerinden birisi darbeciliğin, "Kemalizm hayranlığı"nın yaygınlığı idi. Kemalist-darbeci siyasetin temsilcileri TİP'in legalist-reformist görüşlerine duyulan tepkiyi kendi siyasi çıkarları yönünde kullanmak istiyor; uygun bir darbe ortamı yaratmak, gençliğin antiemperyalist eylemlerini ve ezilen, sömürülen kitlelerin sınıf mücadelelerini darbeci siyasetlerine kaldıraç olarak kullanmaya çalışıyorlardı. Gençlik hareketi ağırlıklı olarak "sosyalizm" adına hareket etmesine karşın bu kesimler arasında "ordu ile gençliğin" devrim yapacağına ilişkin görüşler sempati topluyordu. "Antiemperyalist" olduğu ileri sürülen Türk ordusunun "Amerikancı Demirel hükümetini" bir "ihtilalle" devirerek yerine "asker-sivil-aydın zümrenin" temsilcilerinden oluşan bir yönetim kuracağı yanlış görüşü bu kesim arasında kabul görüyordu.

Kendiliğinden mücadelenin hızla yükseldiği 60'lı yılların sonlarında TİP'in kendi legalliğini koruma, parlamenter yolla iktidara gelme hesaplarına dayalı "uslu durulmasını", "kanunlara uyulmasını" öğütleyen pasifist siyasetine karşı gençlik içinde –özellikle üniversite gençliği içinde– belirli bir tepki yükseliyor, TİP devrimci kesimden tecrit oluyordu. TİP'in legalist-reformist siyasetine duyulan tepki, gençlik önderlerinin bir kesimini aktif eylem adına fokoculuğa, öncü savaş teorilerine yaklaştırıyor; Filistin'de süren gerilla savaşına sempati yükseliyor, siyasi planda Marighella, Guevara, Debray'ın gerilla savaşı üzerine yazıları bu kesimin sempatisini topluyordu. Bu gelişmenin sonucu olarak Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) ve Turkiye Halk Kurtuluş Partisi / Cephesi (THKP/C) örgutsel olarak şekillenmeye başlıyordu.

Diğer yandan kendini TİP'ten ve diğer gruplardan en azından sözde ayıran Proleter Devrimci Aydınlık (PDA) grubu vardı. Bu grup Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne ve Mao Zedung'a sahip çıkar görünüyor, Türkiye'de Çin'deki biçimiyle halk savaşı yolunun propagandasını yapmaya çalışıyordu. Sonradan Türkiye Komünist Partisi / Marksist-Leninist'i (TKP/ML) kuracak olan İbrahim Kaypakkaya da, kendini lafta da olsa diğerlerinden ayıran, bu grup içinde çalışıyordu.

İşçi sınıfı içinde çalışma konusunda ise TİP'in belirli bir üstünlüğü vardı. Bu parti etkinliği altında bulunan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) üzerinden işçi sınıfı içinde önemli ölçüde bir güce sahipti. Yükselen gençlik hareketi işçi sınıfı ve ezilen emekçi kitlelerle bağ kurma yönünde çeşitli adımlar attılarsa da TİP'in sendikal alandaki denetimi kırılamadı.

Kuzey Kürdistan-Türkiye sol hareketi yukarıda kabaca ortaya koyduğumuz ayrışma temelinde 70'li yılları karşıladı. 70'li yılların başında Kuzey Kürdistan-Türkiye sol hareketi içinde, İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki marksist-leninistlerin revizyonizmden, reformizmden ve pasifizmden köklü kopuşu gerçekleşti. Bu ayrışmada iki temel olay belirleyici rol oynadı. Bu olaylardan birisi 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, diğeri ise 12 Mart Muhtırası idi.

15-16 Haziran 1970 tarihinde gerçekleşen Büyük İşçi Direnişi Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde büyük bir öneme sahiptir. Bu tarihlerde işçi sınıfı sendikal hakların gaspedilmesi karşısında sesini yükselterek 150 bin işçinin katıldığı büyük yürüyüşler gerçekleştirdiler. Istanbul ve İzmit'te işçiler üretimi durdurdular. Eyleme kendi varlığını tehdit eden yasa değişikliklerine karşı çıkmak durumunda kalan DİSK ve bu sendika konfederasyonu bünyesinde örgütlü işçiler yanında Türk-İş'te örgütlü işçiler de katıldılar. İşçi sınıfının bu büyük tarihi eylemi kolluk güçlerinin devreye sokulmasıyla da engellenemedi, işçiler kurulan barikatları kâğıt gibi parçalayıp attılar. Sonuçta hükümet işçi eylemini sıkıyönetim ve ardından gelen yoğun faşist saldırı ile durdurabildi. Hareketin durdurulmasında reformist-revizyonist DİSK'li sendika ağaları da haince bir rol oynadılar.

İbrahim Kaypakkaya'nın 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi ve sonrasında ilan edilen üç aylık sıkıyönetimden çıkardığı doğru derslerden birisi "en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle, kanundışı bir temel atarak ve çalışmaları bu temel üzerinde inşa etmek" ve "legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetli sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermekten başka bir işe yaramadığı" şeklindeydi.

Örgütlenme ve illegal bir çekirdeğin yaratılması konusunda İbrahim Kaypakkaya'nın 1972 koşullarında savunduğu bu doğru görüşler TKP/ML'nin kuruluşunda tayin edici öneme sahiptir.

Özellikle Proleter Devrimci Aydınlık içinde 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin değerlendirilmesi ve geleceğe ilişkin atılacak adımlar konusunda marksist-leninistlerle sağcı, teslimiyetçi, revizyonist kanat arasındaki iki çizgi mücadelesi derinleşti. Parti içindeki hakim olan sağcı, teslimiyetçi, revizyonist kesime göre büyük işçi direnişi sonrası ilan edilen sıkıyönetim bir sure sonra kalkacaktı; çıkacak legal imkânlardan yararlanılacak ve dergicilik temelinde yürüyecek bir faaliyet merkeze konulacak; örgütsel dağınıklık ise yapılacak "Sosyalist Kurultay" vs. üzerinden aşılacaktı!

İbrahim Kaypakkaya'nın başını çektiği marksist-leninist muhalefet ise örgütlenmenin köklü bir değişimden geçmesi gerektiğini; sıkıyönetim sonucu içinde bulunulan nispi illegal temelin sürdürülmesi ve bu temelde yaratılacak bir çalışma ile ancak burjuvazinin saldırılarının aşılabileceğini ileri sürüyorlardı.

Komünistlerin revizyonizm ve reformizmle aralarına kalın sınırlar çekmesinde rol oynayan belirleyici olaylardan diğeri 12 Mart Muhtırası ve ardından gelen sola yönelik saldırılardır. Muhtıra ve sonrasında gelişen olaylar 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi sonrasında PDA içinde yürüyen tartışmalarda marksist-leninistlerin görüşlerinde ne denli haklı olduklarını gösterdi. Bu süreçte PDA'nın başını çeken revizyonistler

Demokratik merkeziyetçilik konusunda İbrahim Kaypakkaya doğru görüşleri savunmuş, disiplin adına ayrılıkların gizlenmesine karşı çıkmış, parti içinde görüş ayrılıkları üzerine serbestçe tartışılması gerektiğini vurgulamıştır.

hakim revizyonist çizgilerini sol-radikal söylemle gizleyerek sürdürdüler; hareket içinde ise marksist-leninistleri her türlü burjuva yöntemi kullanarak tasfiyeye yöneldiler.

PDA içinde bu tür bir gelişme yaşanırken diğer devrimci sol akımlar arasında da özellikle marksist-leninist bir parti temelinde örgütlenme konusunda belirli bir kafa karışıklığı vardı. Bu akımlar devrimci bir konumda bulunmalarına ve diğer legalist, revizyonist, reformist kesimle aralarında belirli farklılıklar bulunmasına rağmen bir dizi noktada olduğu gibi parti konusunda da tutarlı marksist-leninist görüşlerden hayli uzakta idiler. Bunlar işçi sınıfının devrimde önderliğini küçümsüyor, onu sadece "ideolojik önderlik olarak" algılayıp savunuyor; "işçi sınıfının partisini" yaratma konusunda yanlış bir pozisyonda bulunuyorlardı. Bunun pratikte ifadesi küçük dar bir devrimci kadronun "işçi sınıfı ve halk adına" devlete karşı silahlı mücadele yürütmesi şeklindeydi; işçi sınıfının içinde çalışma pratikte yadsınıyordu, parti içinde işçi sınıfından gelen üyelerinin pratik ağırlığının önemi yoktu; işçi sınıfının parçası olma diye bir şey sorun bile edilmiyordu vb. vb. Açıktır ki bugün de bu akımların devamı olan örgütlenmelerin sürdürdüğü bu tarz bir örgütlenmenin/partileşmenin işçi sınıfının marksist-leninist partisi ile ilgisi yoktur.

Çalışmalarını PDA içinde sürdüren marksist-leninistler için artık "Şafak revizyonizminin" varlığı koşullarında ve marksist-leninist partinin Şafak çizgisi temelinde inşa edilemeyeceği açıkça ortaya çıkmıştı. 1972 yılında İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki komünist kadrolar Şafak revizyonizmi başta olmak üzere dönemin öne çıkan çeşitli revizyonist, reformist, legalist-parlamentarist, sol maceracı... akımlarıyla aralarına çizgi çekerek TKP/ML'yi kurdular. Bu adım Türkiye devrimci hareketinde parti konusunda –etkileri günümüze dek uzanan ve bugün de kendisini çeşitli biçimlerde gösteren– kafa karışıklığına daha o dönemlerde verilen marksist-leninist yanıttı.

İbrahim Kaypakkaya'nın parti konusundaki görüşlerininin genel bir değerlendirmesini yaptığımızda şu noktaların öne çıktığını görürüz:

► İbrahim Kaypakkaya sosyalist bilincin işçi sınıfının içine dışarıdan taşınmak zorunda olduğunu, bu görevin kendiliğindenciliğe bırakılamayacağını doğru bir temelde tespit etmiştir. Kendiliğindenciliğe karşı bu tavır komünist partisinin gerekliliğinin doğru bir savunusu için ön şartlardan birisidir. İşçi sınıfına bilincin dışarıdan taşınması noktasında İbrahim Kaypakkaya yayın organının önemine işaret etmiş; yayın organını ideolojik-siyasi eğitimin aracı olarak görmüştür.

► Leninist partinin yapısı konusunda İbrahim Kaypakkaya mesleği devrimcilik olan devrimci çekirdek üzerinde ısrarla durmuştur. Bu noktada Şafak revizyonizmi ile yürüttüğü polemikte marksist-leninist bir partinin profesyonel kadrolara sahip olması gerektiğinin altını çizmiştir.

► Demokratik merkeziyetçilik konusunda da İbrahim Kaypakkaya doğru görüşleri savunmuş, disiplin adına ayrılıkların gizlenmesine karşı çıkmış, parti içinde görüş ayrılıkları üzerine serbestçe tartışılması gerektiğini vurgulamıştır.

► İbrahim Kaypakkaya partinin marksist-leninist temeller üzerinde yükselmesi gerektiğini; kadroların "derin bir teorik anlayışa sahip olması gerektiğini" belirtmiştir. Kendi pratiğinde de bu anlayışa uygun davranmış, iki yıl gibi kısa bir süre içinde (1970-1972) milli meselede olduğu gibi kimi temel konularda marksist-leninist ilkeleri savunmuş, bu ilkeleri Kuzey Kürdistan-Türkiye gerçekliği ile birleştiren önemli teorik ürünler vermiştir.

► İbrahim Kaypakkaya'ya göre partinin "işçi sınıfı partisi" olması gerektiği gayet açıktır. O bu görüşlerini Şafak revizyonizmine karşı polemikte net bir şekilde ifade etmiştir.

► İbrahim Kaypakkaya partinin "örgütlü bir müfreze" olması gerektiğini açık ve net bir şekilde ortaya koymuş, pratikte de buna uygun davranmaya çalışmıştır.

► İbrahim Kaypakkaya, devrimde proletaryanın önderliği ve devrimin durmaksızın sürdürülmesi için proletaryanın öncü gücü komünist partisinin işçi sınıfı partisi olması gerektiğini net olarak ortaya koymuş bir komünist önderdir.

► Parti dışı sınıf örgütleri konusunda İbrahim Kaypakkaya doğru görüşleri savunmuş, sendikalarda ve diğer kitle örgütlerinde çalışmanın gerekliliğini teorik temelde doğru bir biçimde vurgulamıştır.

► İbrahim Kaypakkaya hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliği olarak parti noktasında marksist-leninist bir pozisyondadır. Pratiğinde de buna uygun davranmıştır.

► Partinin kendisini oportünist unsurlardan arındırarak güçleneceği görüşünü İbrahim Kaypakkaya doğru olarak savunmuş, yanlış görüşlerin savunucularının kendileri ile yürütülen ideolojik mücadele sürecinde doğru gösterilmesine rağmen yanlışta ısrar etmeleri karşısında bunlardan ayrılmak gerektiğini sa-

vunmuştur O, örgütsel ayrılık ve örgütsel tedbirlerden önce ideolojik mücadele silahının yeterli bir şekilde kullanılmasını savunmuş, buna uygun davranmıştır.

Marksist-leninist parti konusunda İbrahim Kaypakkaya birçoğunu pratiğinde de uyguladığı bu doğru görüşler yanında, özellikle o dönemde dünya komünist hareketinde Marksizm-Leninizmin en yüksek aşaması olarak görülen "Mao Zedung Düşüncesi"nden kaynaklanan bazı yanlış görüşler de (örneğin partinin işçi sınıfının partisi olmasını gerektiğini söylemesine rağmen TKP/ML'nin kuruluşundan sonra, yani işin hemen başlarında işçi sınıfı içinde yoğunlaşılması gerektiği bir dönemde gücün ağırlıklı bölümünün kırlık bölgelere verilmesi gibi) savundu. Ama İbrahim Kaypakkaya'nın parti konusunda en temel hatası onun "yeni tipte bir partinin devrim öncesinde iki aşamadan geçmesi gerektiği" şeklindeki leninist parti inşası öğretisini savunmamış olmasıdır. Bu hatanın temelinde de "Mao Zedung Düşüncesi"nin savunusu vardır. Ancak bu temel hatasına ve yine bundan kaynaklanan kimi yan hatalara rağmen Bolşevikler, İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu TKP/ML'yi "Kuzey Kürdistan-Türkiye'de marksist-leninist bir partinin yeniden kurulması ve inşası yönünde atılan önemli bir ileri adım"; "O'nun kurduğu TKP/ML'yi bütün sapma ve hatalarına rağmen marksist-leninist bir parti olarak değerlendirmektedir

SAHTE İBRAHİM SAVUNUCULUĞU VE BOLŞEVİZM...

İbrahim Kaypakkaya'nın ölümünden sonra kimi sahte "İbrahimciler" O'nun bıraktığı mirası doğru bir temelde değerlendirmek, O'nun kimi hatalarını aşmak ve komünist hareketi daha ileriye taşımak görevine sarılmak yerine: İbrahim Kaypakkaya'nın doğru görüşlerini revize etmeye başladılar. 1973 yenilgisi sonrasında partiyi toparlamak amacı ile kurulan Koordinasyon Komitesi, 1974-1975 döneminde İbrahim Kaypakkaya'nın parti konusunda savunduğu doğru görüşleri reddederek partiyi tasfiyeye yöneldi. Koordinasyon Komitesi, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de "bir marksist-leninist partinin olmadığını", "birçok marksist-leninist grubun olduğunu, TKP/ML'nin de bu gruplardan birisi olduğunu; bu grupların birleşmesiyle partinin yaratılabileceğini" söylüyor; "parti değil, hareket olunduğunu" ileri sürüyordu. Bu kesim ile bu kesime karşı mücadele eden bölge komiteleri arasındaki mücadele 1976'da örgütsel ayrılığa dönüştü. İbrahim Kaypakkaya'nın parti konusunda ortaya koyduğu doğru görüşleri yadsıyan Koordinasyon Komitesi, "TKP-ML Hareketi" adını alarak yeni bir örgütsel oluşuma evrildi. İbrahim Kaypakkaya'nın mirasının savunucuları ise Koordinasyon Komitesi'nin bu tasfiyeci tutumuna karşı yanlı İbrahim Kaypakkaya'nın bu konudaki doğru görüşlerine sahip çıkma, pratikte ise 1977'de bir "Or

Meraklılarına kısa bir not...

Elimize "Partimiz TKP/ML 30 Yaşında" başlıklı, yurtdışında yayınlanan bir broşür geçti.

Bu broşürde "Kuruluşunun 30. yıldönümünde şan olsun partimiz TKP/ML"ye başlıklı bir yazıda TKP/ML hizıplerinden merkez kanadı kendine göre parti tarihini anlatıyor.

Parti tarihini anlatırken bugün artık kendilerine açıkça Maocu diyen bu hizıp, bize de geçerken değinip hakkımızda şu tespitleri yapıyor:

*"**1981** Ocağı, parti **ikinci konferansımızın** açık askeri faşist diktatörlük koşullarında her türlü engelleme, takibat ve çetin doğa koşulları içinde başarıyla sonuçlandığı tarihtir. Tam da bu başarının yanı başında parti içinde çok önceleri amansızca süren sınıf mücadelesi yeni bir hizbi daha ortaya çıkardı. Bu hizip, Arnavutluk Emek Partisi ve önderi Enver Hoca döneğinin başkan Mao şahsında MLM'ye saldırdığı koşullarda, yurtdışında ortaya çıktı. Dolayısıyla **Yurtdışı Mülteci Hizbi** idi.*

*Bu yurtdışı hizbi Mao'yu proletaryanın beş büyük öğretmeninden biri olarak görmeme, halk savaşı rotasına sırtını çevirme, partinin teorik temelini açıktan reddetme... temelinde bir yol izliyordu. Bu hizbın görüşleri Hocacılıktan bulaşık ama esas olarak da **troçkist, doğmatik revizyonizm kırması** görüşlerdi. Günümüzde kendisine **'Bolşe-***

Kaypakkaya'nın gerçek savunucuları olan Bolşevikler, onun doğru görüşlerini sahiplenip savunuyor, derinleştiriyor; varolan kimi hatalarını ise özeleştiri ile aşarak gerçek bir komünist partisinin yapması gerekeni yerine getiriyorlar.

gütsel Konferans" (Kongre) kararı alıp 1978'de bu konferansı gerçekleştirerek örgütsel birliği sağlama şeklinde verdiler. 1978'de gerçekleşen TKP/ML Birinci Konferansı (Kongresi) partiye yeniden merkezi bir yapı kazandırdı. Artık parti birbirinden bağımsız hareket eden bölgesel örgütler olmaktan çıkmış, merkezi bir yapıya kavuşturulmuştu. Merkezi yayın organı başta olmak üzere çeşitli yayın organları çıkarıldı ve süreçte ajitasyon ve propaganda çalışmasını güçlendirerek kitleler içinde kök salmaya başladı.

1978-1980 arasında parti örgütlenmesi belirli bir gelişme kaydederken parti içinde "Mao Zedung", "Arnavutluk Emek Partisi", "63 Polemikleri", "İbrahim Kaypakkaya değerlendirmesi", "Kuzey Kürdistan-Türkiye'de durum ve devrimin görevleri" konularında şekillenen bir ideolojik mücadele yaşandı. Parti içinde yürüyen bu ideolojik mücadelede;

a) Mao Zedung konusunda: Bolşevikler O'nun büyük bir marksist-leninist olduğunu, ama ağır hatalar da yapmış olduğunu; bu yüzden onun Marksizm-Leninizmin Marks, Engels, Lenin ve Stalin gibi bir klasiği olmadığını savundular. Menşeviklerin görüşü Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin bir klasiği olduğu şeklindeydi.

b) Arnavutluk Emek Partisi konusunda: Menşevikler bu partiyi o dönemde revizyonistleşmiş bir parti olarak görüyorlardı. Buna karşın Bolşevikler bu partinin çizgisinin revizyonist olduğunu ama bir bütün olarak partinin revizyonistleştiği tespitinin erken olduğunu, bunun önce kanıtlanması gerektiğini savunuyorlardı.

c) 1963 Polemikleri konusunda: Bolşevikler bu belgelerin marksist-leninist belgeler olarak savunulmasının askıya alınması gerektiğini talep ediyor, bu belgelerin parti içinde yeterince, hatta hiç tanınmadığını; bunun için parti içinde bu belgelerin incelenmesi gerektiğini söylüyorlardı. Menşeviklere göre buna gerek yoktu!

***vik Partizan'** diyen bu hizip, kendi içinden kırılan bir kamış gibi, yurtdışında, canlı yaşamın yaratıcı devrimci gerçeğinin kenarında kalmış bulunuyor." (Sayfa 12-13)*

Aslında bu / hizibin iddiaları hakkında fazla söz etmeye gerek yok, değmez çünkü ve biz siyasi ayrılıkların neler olduğunu zamanında ortaya koyduk. Meraklı olanlara;

TKP/ML içindeki iki çizgi mücadelesinin bazı belgeleri I /II/ III,

TKP/ML ikinci konferansı üzerine,

Mao Zedung ve Çin Devrimi,

Stalin Eleştirileri Üzerine ve

TKP/ML Üçüncü Konferans Eleştirisi başlıklı kitapları okumalarını öneririz.

Bu belgelerde getirdiğimiz görüş ve eleştiriler bugüne kadar cevapsız kalmıştır.

Ve fakat hep aynı *"yurtdışı mülteci hizbi", "bunlar yurtdışında canlı yaşamın yaratıcı devrimci gerçeğinin kenarında kaldı"* vb. masallar anlatılmıştır. Daha önceleri, ilk ayrılık dönemlerinde bir kaç mevsim ömrümüz olduğu, yok olup gideceğimiz vb. masalları anlatılıyordu. O masalları anlatanların çoğu bugün devrim saflarında yok, bir bölümü devrime küfrederek ruhunu kurtarmaya çalışıyor.

Biz ise çizdiğimiz yolda –evet yavaş, fakat emin adımlarla– ilerliyoruz.

Yurtdışında bize mülteci diye laf edenleri, dün de çok lafını ettikleri halk savaşını yürütmeye çağırmıştık, bugün de yurtdışında cafcaflı halk savaşı lafları edeceğinize iş başına diyoruz! Palavrayı bırakın! Yaptığınız kadar konuşun!

Biz dün ne yaptıysak bugün de onu yapıyoruz.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bolşevik devrimi örgütlüyor, bulunduğumuz her alanda da bolşevik devrim için mücadele ediyoruz!

Kimin *"canlı yaşamın yaratıcı devrimci gerçeğinin kenarında"* kaldığını sizin tarihiniz çok iyi gösteriyor. Hâlâ yarıfeodal / yarısömürge Türkiye tahlilleri!!! yapanların "canlı yaşamla" ne ölçüde bağı olduğunu görmek için çok çaba gerekmiyor!

10 Nisan 2002 ▲

d) 1957 ve 1960'ta gerçekleşen "Sosyalist Ülkeler Komünist ve İşçi Partileri Temsilcilerinin Moskova Toplantıları"nın belgeleri olan deklerasyonların marksist-leninist belgeler olark değerlendirilmesini reddeden Bolşeviklere karşı Menşevik kanat bu belgeleri marksist-leninist belgeler olarak savunuyordu.

e) Kuzey Kürdistan-Türkiye'de sosyo ekonomik yapı, devrim aşaması ve devrimin yolu konularında Bolşevikler, Menşevik kanadın savunduğu, Çin devriminin kimi deneyimlerinin yanlış bir şekilde genelleştirilmesine dayanan yanlış, şablonçu görüşlerine karşı marksist-leninist ilkeler temelinde yaptıkları teorik açılımlarla Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin emperyalizme bağımlı, feodalizmin kalıntılarının belli ölçüde varlığını koruduğu geri kapitalist bir ülke, hakim olan üretim biçiminin "komprador kapitalizmi" olduğunu savunuyorlardı. Yine Bolşevikler "yarısömürge-yarıfeodal ülkelerde devrimci durum süreklidir" görüşünün antileninist bir görüş olduğunu, 12 Eylül sonrasında Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimci durumun ortadan kalktığını savunuyorlardı.

f) İbrahim Kaypakkaya konusunda da parti içinde Bolşevik kanatla Menşevikler arasında bir tartışma yürüyordu. Bolşevikler İbrahim Kaypakkaya'yı gerçek anlamda savunmanın onun doğru görüşlerini sahiplenmek ve geliştirmek, yanlış görüşlerini ise özeleştiri ile aşmak gerektiğini söylüyorlardı. Menşevikler ise bu doğru yaklaşım karşısında bu doğru yaklaşıma sahip olanları "mücadele kaçkını", "mülteci" vs. gibi demagojik bir şekilde değerlendiriyorlar(!); sorunun özünü tartışacakları yerde karalama yöntemine başvuruyor ve Bolşevik kanadı parti içinde tasfiyeye yöneliyorlardı. Bunlar, İbrahim Kaypakkaya'nın yanlışlarının neler olduğu, bunları nasıl aşmak gerektiği yönünde bir yaklaşım içinde olacaklarına; İbrahim Kaypakkaya'nın hatalarını kendilerine eylem kılavuzu edinip özellikle 1980'li yıllardan bu yana tüm eleştirilere rağmen İbrahim Kaypakkaya'nın hatalarını daha da sistemleştirip savunmaya yöneldiler.

TKP/ML içindeki bu ideolojik saflaşma Menşevik kanadın kitleler önünde açık ideolojik tartışma yerine tartışmaları gizleme, Bolşeviklerin getirdiği eleştiri ve talepleri karalama yöntemiyle "geri çevirme", Bolşevikleri şiddetle susturma ve tasfiye hareketi sonucu zorunlu bir ayrılığa yolaçtı. Mart 1981'de Bolşevik kanat partinin bolşevikleştirilmesinin Menşeviklerle birlikte gerçekleşemeyeceğini, siyasi görüşlerine ambargo konulduğunu, dahası açıkça Menşeviklerin Bolşevikleri tasfiye yönünde adım attıklarını gördükleri noktada Menşeviklerden ayrılarak **Türkiye Komünist Partisi /Marksist-Leninist (Bolşevik)**'i kurdu.

(TKP/ML içinde 1978-1981 yılları arasında süren, 1981'de ayrılığa varan bu ideolojik saflaşmanın, ayrılık noktalarının belgeleri, daha ayrılık sürecinde Bolşeviklerin konulara ilişkin görüşleri yayınlanmış, kamuoyunun bilgisine sunulmuştur. Bugüne dek Bolşeviklerin kapsamlı eleştirilerine karşılık Menşevik kanat/ların bu eleştirilere tavır takındığı bir tek belge ortaya konmamıştır. Menşeviklerin Bolşevik kanadın eleştirileri karşısında bugüne dek yaptığı şey kimi demagojik laflarla Bolşevikleri kötülemek, onları "devrim kaçkını", "mücadele kaçkını" ilan etmek olmuştur. Menşevik kanat/lar tutarlı ideolojik mücadeleden kaçma, bunun yerine "çamur at, izi kalsın" burjuva siyasetine sarılma yoluna başvurmuşlardır. Bu tavır, tarihe bir acizlik örneği olarak düşülmüştür.)

İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu, çok yönlü saldırılara karşın 1970'li yılların sonlarında gelişip güçlenen TKP/ML 1981'de Menşevik kanadın parti kurallarını çiğneyen darbeciliği sonucu bölündü.

Bolşevikler İbrahim Kaypakkaya'nın bütün olumlu devrimci, komünist değerlerini sahiplendiler Menşevik kanat ise, revizyonist yaklaşımları sonucu ideolojik olarak varolan hataları derinleştirip oportünizmin batağına saplanmış bir parti olarak –süreçte Menşevizmin çeşitli motiflerine sahip çeşitli kanatlara bölünmüş bir halde– bugün siyasi arenada varlığını sürdürüyor. İbrahim'in "yüzde yüz savunucusu" olduğunu iddia eden bu Menşevik parti/ler, gerektiğinde İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini revize etmekte (örneğin milli mesele, ittifaklar sorunu, reform-devrim ilişkisi...), dünya komünist hareketinin geçmişine, Stalin şahsında ustalara ve Marksizm-Leninizm bilimine saldırmaktadırlar. Açıktır ki, İbrahim'in hatalarının sistemleştirilip savunulması temelinde oluşturulan bir "İbrahimcilik", "İboculuk" gerçekte İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına yapılan bir sahtekârlıktır.

Diğer yandan İbrahim Kaypakkaya'nın gerçek savunucuları olan Bolşevikler, onun doğru görüşlerini sahiplenip savunuyor, derinleştiriyor; varolan kimi hatalarını ise özeleştiri ile aşarak gerçek bir komünist partisinin yapması gereken yerine getiriyorlar. Bolşevikler; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de leninist bir partinin İbrahim Kaypakkaya'nın 1970'li yıllarda ortaya koyduğu doğru görüşleri sahiplenip derinleştirerek, marksist-leninist ilkeler temelinde hataların aşılarak yaratılabileceğini biliyor, iki aşamalı leninist parti inşası görevini gerçekleştirme yönünde yoğun çaba harcıyorlar. Bu çaba İbrahim Kaypakkaya'nın nasıl savunulması gerektiğini de gösteren onurlu bir çabadır.

Mustafa Suphi'lerin kurduğu TKP'den sonra komünist partisinin yeniden inşasına ilk adımı atan **İbrahim Kaypakkaya'nın eseri ve mücadelesi bugün Bolşevik mücadelede, Bolşevik örgütlenmede, Bolşevik Parti'de sürüyor.**

Mustafa Suphi TKP'sı ile başlayan, İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu TKP/ML ile süren geleneğin taşıyıcısı **Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)**'dir.

İşçiler, emekçiler; Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) önderliğinde devrim için, sınıfsız, sömürüsüz yeni dünyayı yaratmak için birleşin, devrim mücadelesini yükseltin!

Mayıs 2002 ▲

Türk şovenizminin bazı görüntüleri...

Geçen sayımızda "Kürtçenin seçmeli dersler arasına alınması" talebi temelinde yürüyen kampanyaya değinmiş, faşist Türk devletinin kampanyaya katılanlara, destekleyenlere karşı baskılarını teşhir etmiş ve PKK ve PKK'ye yakın yayın organlarının bu kampanyayı "anadilde eğitim" kampanyası olarak göstermelerinin yanlış olduğunu ortaya koymuştuk.

Aynı yazıda en kafatasçı şovenistinden liberal demokratına kadar tüm burjuva medya çalışanlarının, muhabir ve köşe yazarları için Türkçenin resmi dil olmasının tartışılamaz bir olgu olduğunu, Türkçe dışında herhangi bir anadilde eğitimin olamayacağını savunduklarına da işaret edip Türkçenin resmi dil olarak kalması konusunda PKK'nin de özde farklı düşünmediğini de ortaya koyduk.

"Kürtçenin seçmeli dersler arasına alınması" talebiyle yürüyen kampanya başlangıçtaki gibi yoğun olmasa da hâlâ sürüyor. Devletin baskıları, tutuklamaları, öğrencilerin okullardan uzaklaştırılmaları, DGM'lerin yargılamaları vb. baskılar da süruyor...

Bir kez daha hatırlatmakta yarar var: 'Kürtçenin seçmeli ders olması" talebi, anadilde eğitim talebiyle karşılaştırıldığında, ulusal hak olarak öne sürülebilecek en geri taleplerden birisidir. Bu talep, en basit, demokratik bir insan hakkının savunulmasıdır. Geri de olsa, haklı bir taleptir. Burjuva demokrasisi açısından bile ele alındığında, bu talebe karşı Türk devletinin saldırıları, aslında Türkiye'deki sistemin gerçek yüzünü ortaya koymaktadır: Faşizm! En basit demokratik bir insan hakkının dile getirilmesine karşı saldırılar, aynı zamanda Türkiye'nin bir halklar hapishanesi olduğu gerçeğini de gözler önüne sermektedir.

Burada vurgulamak istediğimiz bir konu da, seçmeli ders olarak yürüyen kampanyada Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan milli azınlıkların dillerinin sözkonusu olmadığıdır. Oysa, burjuva demokrasisi açısından bile savunulması gereken talep **herkese** anadilde eğitim talebidir. Tüm dillere tam hak eşitliğini savunmada en temel düşünce ise; resmi dile son, tüm dillere tam hak eşitliği, şu ya da bu dile imtiyazlara son! düşüncesi ve yaklaşımıdır. Bunu savunmayanlar gerçek anlamda demokrat bile olamaz.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimciler, komünistler dışında böylesi demokratları ne yazık ki parmakla sayılacak kadar azdır. Kürtçenin önündeki engellerin kaldırılmasını, hatta bireysel haklar temelinde Kurtçe eğitim isteyenlerin çoğunluğunun bile çıkış noktası misak-ı milli'nin korunması, TC'nin güçlenmesi, ayakta kalması ve resmi dilin Türkçe olarak kalmasıdır.

Durumun böyle olduğu koşullarda Türk şovenizminin somut tavırlar temelinde de teşhir edilmesi ve demokrat olduğu iddiasında olanların büyük bölümünün hiç de demokrat olmadığının ortaya konması önem kazanıyor.

Bu makalemizde, halklar hapishanesinin ayakta kalmasının değişik ayaklarını/kolonlarını oluşturan siyasetçilerin, medya çalışanlarının Kurtçe eğitim konusundaki bazı tavırlarını ortaya koyacağız.

MECLİSTEKİ PARTİLERDEN...

Kürtçe kampanyasını yürütenler ve destek verenlere karşı saldırılar andaki hükümetin icraatıdır. Bu bağlamda koalisyon hükümetinin üç partisi de yapılanlardan sorumludur ve suçludur. Fakat kamuoyuna yansıyan tavırlarda, 57. Hükümetin ortaklarından DSP ve MHP tavırlarında tutarlı davranırken ANAP, bir yandan hükümetin icraatlarına onay verirken, diğer yandan da baskılara karşıymış görüntüsünü vermeye çalışmaktadır.

ANAP Genelbaşkanı Mesut Yılmaz, "Kürtçenin seçmeli ders olması" talebiyle dilekçe verenlere karşı "daha ılımlı davranılmasında fayda var" tespitini yaparak kamuoyuna baskılara karşıymış görüntüsünü vermeye çalıştı.

Mesut Yılmaz'ın bu tavrı kuşkusuz Kürtçe eğitimden yana olduğu anlamına gelmiyordu. Dilekçe verenlere, okuldan uzaklaştırma, tutuklama, mahkemeye verme vb. işlemler yerine, dilekçelerin işleme konulmasının Anayasa ve yasalara göre mümkün olmadığı vb. yanıtı verilmeliydi... Ocak ayı sonlarında yapılan MGK toplantısı sonrasında ise Mesut Yılmaz ılımlı davranılması tavrından da çark etti.

Ocak ayı sonuna doğru Almanya'ya yaptığı gezi sırasında Almanya'da yaşayan Türklerin eğitimi konusunu ele alan Yılmaz, Kürtçe talebinin bir siyasi kampanyaya dönüştürülmesine karşı tavır takınarak; *"...haklı olarak da bu gerilim nedeni ile bazı tedbirler alınabilir."* tes-

pıtını yaptı. Boylece "ılımlı davranılması" tavrı, baskıları açıkça onaylayan tavıra dönüştü. ANAP'ın da diğer koalisyon partilerinden özde farklı olmadığı, kısa bır şovdan sonra bir kez daha ortaya çıktı. Kürtçe eğitimin mumkün olmadığı ama TV, radyo yayını yapılabileceği yönlü tavırlar açıkça savunuldu. RTÜK yasasındaki değişiklikle yayının mümkün olduğu da ifade edildi. Devlet kontrolündeki Kürtçe yayının ne zaman başlayacağını ve nasıl olacağını hep birlikte goreceğiz. Açık olan bir şey var: Devletin Kürtçe TV yayını da "İstıklal Marşı" ile açılıp kapanacak. Kemalizm, beyinlere Kürtçe şırıngalanmaya çalışılacak.

DYP Genelbaşkanı Çiller, Kürtçe talebi karşısında, yine sistemin en şahin, ırkçı-şoven temsilcilerinden bırı olduğunu gösterdı. Kürtçe talebinin "sıyasi ve sinsi bir oyunun parçası" olduğunu savunan Çiller, dilekçe verenlere karşı şunları soyledi:

*"Devletten kollektif hak talebinde bulunanlar once bu devletle aralarındaki bağın ne olduğunu tarif etmek zorundadırlar. **Türk üst kimliğinin bir parçası olduklarını ifade etmek zorundadırlar.**" (abç) (Türkiye, 24 Ocak 2002)*

Çiller'ın bu tavrının Türk şovenizminin açık savunusu olduğunu ispatlamaya gerek bile yok. Öyle kı, Kürtlere, kendi dillerini seçmeli ders olarak öğrenmek istediklerinde bile Türk olduklarını ilan etmeleri zorunluluğu dayatılıyor.

Sanki, "ben Türküm, Kurtçe öğrenmek ıstıyorum" vb denıldığinde Çiller, sözkonusu haktan yana tavır takınacakmış gibi demagojiyı de elden bırakmamaktadır. Çiller demagojisini şoyle sürdürüyor:

"Bu ulkede yaşayan, bu devletten bir şey talep eden herkes bunu kendi devletinden talep ediyormuş gibi talep etmelidir. Başkalarını araya sokarak, silaha sarılarak, rüşvetle şantajla değil." (aynı yerden)

Kurt öğrencilerin haklı talebine karşı boylesi demagoji ve yalanlarla karşı çıkan Çiller, kendisini hâlâ Kuzey Kürdıstan'da haksız, gerici savaşı sürdüren başbakan olduğu donemde sanıyor! Açıkça demagoji yapıp yalan söylüyor. Talep, öğrencilerden geliyor. Başkaları araya sokulmuyor! Eylemin esas biçimi dilekçe vermektir. Silaha sarılan yok! Rüşvet ve şantaj da yok! Ama Çiller rüşvet ve şantajla artı demagojiyle, süngu gücüyle yaşamaya alışmışki, başkalarını suçlarken aklına rüşvet, şantaj ve silahtan başka bir şey gelmiyor!

TBMM'de yer alan partiler içinde ANAP'ın son dönemde "Kopenhag Kriterleri"nin yağız savunucusu kesilmesi dışında en çok demokrat gorünmeye, demokratik hakları savunur gorunmeye çalışanlar RP'nin artakalanları olan SP ve AKP'dir.

Her ıkı parti de anadilde eğitimden, engellerin kaldırılmasından yana tavır takınan açıklamalarda bulundular. Bu yanıyla bunlar ANAP'tan da daha demokrat görünmeye çalıştılar. Ama bunların da hamuru Türk şovenizmiyle yoğrulmuştur.

Ocak ayı sonunda ABD'ye giden AKP Genelbaşkanı Recep Tayyıp Erdoğan, Washington'da temaslarda bulundu ve şu açıklamayı yaptı:

"Hangi etnik gruptan olursa olsun, kendi kültürunü korumasından yanayız. Türkiye'nin resmi dilinin Türkçe olması ve ünıter yapıya zarar vermemek kaydıyla buna musaade edebiliyoruz" (Türkiye, 30 Ocak 2002)

TBMM'deki partiler içinde en "ılımlı" tavır budur. Ama bu tavrın da çıkış noktası Turkçenin resmi dil olması ve misak-ı milli'nın savunuculuğu, somürgeci Türk devletinin varlığını korumasıdır.

İŞÇİ PARTİSİ, ŞOVENİN DE ŞOVENİ...

Kendisi mecliste ve hükumette yer almasa da, Kemalizmin savunuculuğu, ulusal baskının uygulanması konusundaki goruşlerinin ozü itibarıyle mecliste ve hukumette yer aldığı bu parti İP'tir.

İP Genelbaşkanı Doğu Perıncek, 23 Ocak 2002 tarihinde kendilerine ait olan "Ulusal Kanal"ında Karslı ile Şırnaklı Kürdün birbirleriyle Kürtçe değil Turkçe anlaşabildiklerini, Kürtçenin feodal dönemin anlaşma ihtıyaçlarına cevap veren bir dil olduğu; Kürtçenin tarih boyunca yazı dili olmadığı, Kürt çocuklarının Türkçenin kucağında büyüdüğü ve Kürt halkının Kürtçe talebinin olmadığı vb. yonlu Turk şovenizminin tüm cevherlerini(!) içinde barındıran açıklamalar yaptı. Yine "Türkler ve Kürtler kaynaşarak tek bir millet halinde birleşme surecini yaşıyor." tespitini yaparak Kurt ulusunun ulusal varlığını da ınkar etmeye devam etti. Perinçek'e gore *"Kürtçe eğitim ayrı devlet içindir, bölünmeye götürür."* Tabı kı, TC'nin bolunmesine karşı olan birilerinin böylesi bır talebi savunması sozkonusu olamazdı, olmadı da.

İP Merkez Komitesi 9-10 Şubat 2002 tarihlerinde genişletılmış toplantısında partinin tavrını resmen de karar altına alarak kamuoyuna açıkladı. (Bkz. Aydınlık, sayı 764, 10 Mart 2002, sayfa 18-19)

Oybirliğiyle kararlaştırılan İP MK'nın tavrına gore; ***"Kürt sorunu demokratik haklar açısından çözüldü."*** Evet evet, yanlış okumadınız. İP Kürt sorununun demokratık haklar açısından çozüldüğünü savunuyor.

Demokratık haklar açısından sorun çözülmuşse eğer, o zaman en basit demokratik bır insan hakkının savunulması da tabii ki sozkonusu olamaz. İP de bu temelde hareket ettiği için ***"'Kürtçe eğitim' ve benzeri kampanyalar Batı'da planlandı."*** tespitini yapmaktadır.

Bu arada IP buyuk bir buluş yaparak anadilin ***"bir insanın ırksal kökenindeki dil değil, en iyi bildiği ve toplum hayatının her alanında en iyi konumda olmasını sağlayan dil"*** olduğu tespitını yaparak anadilin yeni bır tanımını da yapmaktadır.

Böylece egemen ulusun ulusal baskıya maruz bırakarak, zorla asimilasyona uğrattığı tum anadillerin anadil olmaktan çıkarılmasının temel taşı doşenmış ve sonuçta Türk şovenizminin tüm ırkçı baskıları temize çıkarılarak savunulması konumunda olunduğu da bir kez daha ispatlanmış oluyor. Kısacası İP açısından Kuzey Kurdistan-Türkıye'de

yaşayan Kurtlerin anadili Turkçedir. Çünkü: "*...**Türkçe, hem Türkiye ölçeğinde bütün yurttaşlarımız arasındaki; hem de Kürt yurttaşlarımız arasındaki ortak anlaşma aracıdır. Türk-Kürt tekmil milletimizin anlaşma dili Türkçedir.**" (agd , sayfa 18-19)*

Bu görüşleri savunan İP, "***İsteyene Kürtçe öğrenme ve araştırma olanağı devletçe sağlanacak***" derken, yürüyen kampanyanın da zaten Kurtçe öğrenme talebi temelinde yürüdüğü gerçeğini tersyüz etmekte ve "***Okullarda Kürtçe öğretim imkânsız ve işlevsiz***"dir sonucuna varmaktadır. "***Okullarda Kürtçe öğretim, ancak ayrı devlet amacıyla açıklanabilir.***" diye yorumlayarak İP'in hükumete geldiği koşullarda; "***İlköğretimden üniversite sonuna kadar bağımsızlıkçı, halkçı, aydınlanmacı, kardeşlikten yana, devrimci, parasız Türkçe eğitim ve öğretim***"in yapılacağını garantilemektedir...

IP MK'nın aldığı kararların sadece ara başlıklarına baktığımızda bu görüşler karşımıza çıkmaktadır. Devrimcilik, sosyalistlik adına konuşanlara, -eğer sozkonusu olanlar gerçekten devrimci ve sosyalistse- buradaki tavırların katıksız Türk şovenisti tavırlar olduğunu ispatlamak için herhangi ek bir yoruma gerek yoktur. İP'in Türk şovenizmi çok açıktır. Bunlar sadece devrim mücadelesinin değil, demokratik haklar için mücadelenin de önünde engeldirler.

İP'ın tavrının açık Türkçü gazete olan Türkiye gazetesinin köşe yazarlarının. *"70 milyonun müşterek dili Türkçedir.*

Devlet dairesindeki dil Türkçe'dir. Tek dil, tek bayrak, tek vatan.. bunun pazarlığı olmaz" (31 Ocak 2002) ya da *"Türkiye Kürdü, Türk'lüğün ayrılmaz bir parçasıdır"* yönlu tavırlarından özde farklılığı yoktur. Ama bu Türkçü, kafatasçı ırkçılar bile, *"Kürt asıllı vatandaşlarımızın kendi dillerinde özel okul açmalarına kimsenin bir şey dediği yok. Onun için Kürtçe medyaya da karşı çıkılmıyor. Kablolu veya uydu antenlerle her fikir ve lisan ekrana yansıdığına göre Kürtçe de olabilir"* vb. tavırlar takınarak dilekçelerin verilmesinin yanlış olduğunu savunmaktadırlar. IP MK'nın tavrı özde bu ırkçıların tavrıyla aynıdır. Ama bu ırkçılar Kürtlerin kendi imkânlarıyla okul açmalarına karşı olmadıklarını açıkladıkları yerde aslında IP'ten daha ileri tavır takınma durumundadırlar. Yani İP, bunların da gerisindedir.

BURJUVA MEDYANIN KÖŞE YAZARLARI...

Yukarıda İP ile karşılaştırma için Turkiye gazetesinden aktardığımız tavırlar kuşkusuz ki bu gazetenin köşe yazarlarının Türkçü-Turancı-ırkçı niteliklerini değiştirmiyor. Kürtlerin kendilerinin özel okul açmalarına "kimsenin bir şey dediği yok" tespiti, bir yandan bu satırları yazanın tavrını ortaya koyarken, diğer yandan ama gerçeği tersyüz eden bir tespittir. Somut olarak Kurtlerin bugun kendi imkânlarıyla özel Kürtçe okulları açmasının onu değişik yasalarla tıkanmıştır. Yeni yasal düzenlemeler gerçekleşmediği koşullarda belki "kimsenin bir şey dediği yok" ama devletin dediği çok şey var.

Türkiye gazetesinin köşe yazarlarından Yılmaz Öztuna Kürtçe konusundaki ilkelerini şöyle açıklamaktadır:

*"Kürtçe için ne yapıp ne yapamayacağımızı, geçen yıllarda da yazdık, tekrarlıyoruz. **Her derecedeki hiçbir okulumuzda, üniversitelerimizde, seçmeli de olsa Kürtçe okutulamaz.** (...) Diğer bir ilkemiz, **Türkiye Cumhuriyeti'nin, her vatandaşına, her çocuğuna Türkçe öğretmek yükümlülüğüdür.** Ülkemizde Türkçe bilmeyenler varsa bu, bizim milli olduğu söylenen eğitim politikamızın yetersizliği sonucudur" (Türkiye, 22 Ocak 2002)*

Yılmaz Oztuna Kürtçe öğrenmeyi özel teşebbüse bırakırken, eğitimde hiçbir okulda, seçmeli de olsa Kürtçenin okutulamayacağını açıkça ilan etmektedir. Özeleştiri gibi görünen tavrı ise Türk devletinin Kürtleri yeteri kadar asimile edememiş olmasına yöneliktir. Bu tavrın mantıki sonucu Turkçe bilmeyenlerin daha yoğun biçimde Turkleştirme siyasetine tabi kılınması için önlemlerin savunulmasıdır.

Yine Türkiye gazetesinin Turancı koşe yazarlarından Altemur Kılıç, sözkonusu olanın *"Türkiye Cumhuriyeti'nin, Türklüğün varoluşudur"* tespitini yaparak burjuva medyanın "ılımlı" köşe yazarlarını eleştirmektedir. Oktay Ekşi'nin dilekçeleri vermenin suç sayılmasına karşı çıkması tavrına Altemur Kılıç'ın tavrı; "***Malum bir atasözümüz vardır: 'nasihatle uslanmayanın hakkı köktektir'***" biçimindedir. Kuşkusuz böylesi ırkçılardan başka bir tavır da beklenemez.

Cumhuriyet gazetesinde yazan Mümtaz Soysal, insanların anadilinde kendini ifade etmesinin kişi özgurlüğünün bir parçası, anadile yasak koymanın büyük bir yanlış olduğunu ve Türk devletinin zaman zaman bu yanlışı yaptığını belirttikten sonra, anadil üzerindeki yasağın (yasal düzeyde, anayasada) kalkmış olmasıyla yanlışın düzeltildiğini savunmaktadır.

Fakat bu "sosyaldemokrat" Türk şovenistinin de esas meselesi Turk devletinin Turk olmayanlara Türkçe öğretmemiş olmasıdır. Makalesinin girişi/başlangıcı şöyledir:

"Resmi dili Türkçe olan Türk devletinin önemli kusurlarından biri, anadili Türkçe olmayan kadın-erkek vatandaşlarının büyükçe bir bölümüne doğru dürüst Türkçe öğretememiş olmasıdır"

Mümtaz Soysal da Perinçek, ya da İP MK'sı gibi Kürtleri düşündükleri imajını vermek için Türkçenin ortak iletişim aracı olduğu ve bunun Kürtlerin de yararına olduğu yönlü sahtekârlığa başvurmaktadır. Soysal bu düşuncesini şöyle tamamlamaktadır:

"Genel eğitimin Türkçe yapıldığı, örneğin yükseköğrenime ya da kamu kuruluşlarına girişte Türkçenin arandığı bir ülkede, ilköğretimden başlayarak Kürtçe eğitim vermek Kurt kökenli vatandaşlara iyilik mi etmektir, yoksa handikaplarına bir yenisini ekleyerek kötülük mü?

Kurtçelerin hangisiyle eğitim?

Kim verecek? Hangi kitaplarla?"

Bu satırları okurken insanın "Tanrı Kürtleri böyle dostlardan korusun" diyesi geliyor! Ama sezarın hakkı sezara! Soysal Türkiye'nin ırkçı, şoven resmini istemeden iyi çiziyor. Türkiye'de, Türkçe bilmeyene ne okuma imkânı ne de kamu kuruluşlarında iş imkânı verilir. Ama bay sosyaldemokratın aklına neden resmi dilin Türkçe olduğu, ya da Kürtlerin ve tüm milli azınlıkların kendi dillerinde eğitim hakkının olmadığını sormak gelmiyor.

Gerçeğine bakılırsa sosyaldemokrat bay Soysal bu görüşleri bilmemezlikten değil, bilinçli olarak savunmaktadır. Kürtlere kötülük yapmama vb. gerekçeler, açıklamalar Türk şovenizmini gizlemenin aracıdır sadece.

Kürtlerle Türklerin, ya da milli azınlıklarla Türklerin iletişim aracının Türkçe olduğunu kabul etsek bile –ki bunun kendi başına ele alındığında yanlış bir yanı da yoktur– bunun Türk olmayanların kendi anadilleriyle eğitimine ve bu hakkı savunmaya karşı konması büyük bir sahtekârlıktır. Kürtler ve tüm milli azınlıklar kendi anadillerinde eğitim yaptıklarında da isterlerse Türkçe ya da bir başka dil de öğrenmelerinin önünde hiçbir engel yoktur. Sorunun özü, özgür koşullarda kendi özgür iradeleriyle mi, yoksa kendi dillerinin engellendiği ve zoraki Türkleştirme, baskı temelinde mi Türkçe öğrenilip konuşulmaktadır? Cevap verilmesi gereken soru budur.

Soysal'ın Kürtlere Türkçe öğretilmesi yönlü "iyiliği" kendine kalsın! Bırakın Kürtler hangi lehçeyle eğitim yaparsa yapsın, bu Kürtlerin kendilerinin bilecekleri bir iştir. Kürtçenin her lehçesinde de eğitimin yapılamayacağını size kim söyledi bay prof? Ya da Türkiye'de yaşayan –sız Kuzey Kürdistan'ı yok saydığınız için boyle soruyoruz– Kürtlerin kaç lehçede konuştuğunu biliyor musunuz?

Sabah, Radikal ve Milliyet gibi gazetelerin tanınmış köşe yazarlarının çoğunluğunun tavrı, devletin dilekçe verenlere karşı takındığı tavrın yanlış olduğu yönünde oldu. Fakat bunların da "hoşgörü"sünün temel çıkış noktası; "Türkiye'nin güvenlik ve bütünlüğünün gerçek güvence"ye alınması düşüncesidir. Kuşkusuz burjuva demokrasisini savunma bağlamında bunların tavrı açık ırkçı tavır takınanlardan farklıdır. Fakat bu fark özde değil, Türk şovenizminin değişik versiyonları arasındaki farktır sadece.

Bunlar da resmi dilin Türkçe, eğitimin Türkçe olmasını, Kürtçenin öğrenilmesini ise bireysel haklar temelinde savunmaktadırlar. Kısacası bunlar da Kürt ulusunun ulusal varlığını reddetmektedirler.

Milliyet gazetesinden Hasan Cemal'ın tavrı şöyledir:

"Devlet ille de işin içinde olmasın. Kollektif değil, bireysel haklar çerçevesinde yapılsın anadilde eğitim.

*Demokrasinin, AB'nin gereği bu da. Tıpkı **159, 312**'nin iyileştirilmesi, yani **ifade özgürlüğü** alanının genişletilmesi gibi .*

Bütün bunlar, devleti ve bayrağı tek olan, resmi dili ve genel eğitimi Türkçe olan Türkiye'de yapılır. Yapılmalıdır." (Milliyet, 29 Ocak 2002)

Burjuva medyanın köşe yazarlarının tavrı içinde en liberal tavırlardan birini takınan Hasan Cemal böyle tavır takınmaktadır. O da "dili, devleti ve bayrağı tek" olan Türk şovenizminin hamuruyla yoğrulduğunu ortaya koymaktadır.

Burada ortaya koyduğumuz tavırlar, TC'nin AB'ye girmek için Kopenhag Kriterleri'ne kendini uydurması durumunda da –bu bağlamda gerçekte yapılanlar sadece vitrin değişikliğidir, Türkiye'de yürürlükte olan yazılı olmayan yasalardır– ulusal sorunun gerçek anlamda çözülemeyeceğinin teminatıdır. Bırakın Kürt ulusunun ve azınlık milliyetlerin gerçek özgürlüğünü elde etmesini, kendi dillerinde eğitim sorunu bile gerçek anlamda çözülemez. Dil konusundaki demokratizmin temel ölçüsü, Türkçenin resmi dil olmaktan çıkarılması ve tüm dillere tam hak eşitliğinin sağlanmasıdır. Bu da, faşist Türk devletinin varlığını koruduğu şartlarda mümkün değildir.

En geri düzeydeki bu talep karşısında (seçmeli ders olarak Kürtçe talebi) bile saldırganlaşan bir devletin tavrına bakmak bile bu gerçeği görmeye yeter. Fakat ufukları burjuva demokrasisinin ötesine geçemeyenler, "Türk Anayasası'nın çizdiği sınırlar çerçevesindeki bir mücadele"yi (Bkz. Murat Karayılan'ın 20 Aralık 2001 tarihli tavrına) Kürt ulusunun özgürlüğü mücadelesi olarak kitlelere sunmaktadırlar.

Kürt ulusunun ve tüm milli azınlıkların gerçek kurtuluşu ancak devrimle mümkündür. Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini ve ortak mücadelesini gerçek hale getirmek için de başta Türk şovenizmine karşı olmak şartıyla her tür milliyetçiliğe ve reformizme karşı mücadeleyi gerektirir.

Anadilde eğitim ve tüm dillere tam hak eşitliği faşist Türk devletini yıkıp işçi-köylü iktidarını kuracak olan demokratik devrimle gerçekleşecektir. Mücadelemiz tüm biçimleriyle ulusal baskıya son vermek, sınıfsız sömürüsüz bir dünya içindir! Bunun için mücadeleye değer

11 Nisan 2002 ▲

7. KONGRE'DEN

Örgütsel sorunlar üzerine – III

c) Öncüyü Kazanmak: Yürüyen mücadelelere aktif katılım–müdahale... Deneyim sonuçları ve nasıl yapmalı?

Dört yıllık çalışma dönemimizde, yürüyen kimi grev-direniş mücadelelerine "dışarıdan" giderek, grev-direnişle ilgili bildiri-kuşlama vb. malzemelerle, bazı hallerde legal özel sayılarla giderek katıldık. Bu dört yıllık dönem, bu bağlamda geçen dönemlerle karşılaştırıldığında şimdiye kadarki en aktif dönemimiz oldu.

Bütün bu "dışarıdan" müdahalelerimizde şunu gördük: Grev ve direnişteki işçiler, dışardan da gelse, her türlü desteğe açık; sendika ağalarının "dışarıdan" gelenlerle işçilerin temasını kesme girişimleri, birçok halde işlemiyor. Evet "dışarıdan" müdahale işçileri örgütlemeye yeterli değil fakat işçilerle temas kurmanın, onlarla kaynaşmanın en verimli yollarından biri.

Yer yer yayınlanan kimi mülakatların da gösterdiği gibi, en geri bilinçli işçiler bile, kendi somut güncel talepleri için mücadeleye hazır ve bu mücadeleye destek veren insan ve gruplara açık. Önümüzdeki dönem, edindiğimiz tecrübelere de dayanarak bu alanda daha çok iş yapmamız gerekir.

Geniş kitle katılımlı işçi-emekçi eylemlerine, hem içinde çalıştığımız kimi sendika/kitle örgütlerinin saflarında, doğru bulduğumuz sloganlar altında; hem de doğrudan doğruya illegal parti propagandası/ajitasyonu yapan küçük grupların ajitasyon/propaganda malzemelerinin bu eylemler içinde yaygınlaştırması biçiminde katıldık. Eylemler içinde illegal malzemelerin işçilere-emekçilere ulaştırılmasının, eylem içinde herkesin önünde açıkça dağıtılmasının olanaklı olduğu görüldü. Bu bağlamda görüşlerimizin daha geniş yaygınlaştırılması için, ilk anda kimin olduğu belli olmayan

malzemelerin dağıtılması gibi yöntemler de kullanıldı. Bu alanda deneyimler bayağı çeşitlendi, zenginleşti.

Önümüzdeki dönemde de, özellikle işçi-emekçi kitle katılımlı eylemlere şimdiye kadarki biçimlerde katılmayı sürdürmeliyiz.

Geniş kitle katılımlı eylemler dışında, öncelikle devrimci grupların dar çevreleriyle yaptıkları kimi eylemlere de –son ölüm orucu eylemlerinde olduğu gibi– kendi ajitasyon-propagandamız temelinde katılmaya çalıştık. Kimi durumlarda hatta dayanışma göstermeyi belirleyici önemde bulduğumuzdan ajitasyon-propaganda serbestliğinin olmadığı kimi eylemlere de katıldık.

Bu bağlamda bizzat kendimizin düzenlediği kimi korsan eylemlerde, küçük bir güçle geniş bir ajitasyon yapılabileceğini gördük. Korsan eylem bağlamında, başkalarının yaptığı eylemlere katılmaktansa, imkân olduğu yerde kendi eylemimizi koymanın daha güvenlikli olduğunu yaşadık.

Geçen çalışma döneminde, özellikle devrimci güçlerin ajitasyon-propaganda serbestliği temelinde eylem birliğini sağlamak için de epey çaba sarfettik. Bir ara PKK önderliğinde kurulan Birleşik Devrimci Güçler Platformu'na (BDGP) girebilmek için aylarca mücadele yürüttük ve sonunda girdik de. Ancak, İmralı süreci ile birlikte, bizim direnmemize rağmen BDGP dağıldı. Biz önümüzdeki dönemde de, dev-

rimci oportunist örgütlerin tüm faydacı-ilkesiz yaklaşımlarına rağmen, devrimci güçlerin eylem birliğini sağlama konusunda ısrarcı olmayı sürdürme görevine sahibiz.

Halk yığınlarını doğrudan ilgilendiren "Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" gibi kampanyalara; depremle ilgili kampanyalara da kendi görüşlerimizi bu kampanyalar içinde yaygınlaştırarak katıldık.

Şu gerçeği bir kez daha gördük ki; işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesinin doğrudan bir parçası olunduğunda, onların çok somut sorunlarında onlarla yanyana olunduğunda, işçiler ve emekçilere doğruları aktarmak için çok daha elverişli koşullar ortaya çıkıyor. O zaman, dışardan birilerinin değil, kendilerinden birilerinin kendileri ile konuşması durumu ortaya çıkıyor. Komünist hareketle, işçi-emekçi hareketinin ayrı ayrı yürümesi durumu, bu gibi hallerde ortadan kalkıyor.

Biz çok somut sorunlardan yola çıkarak, çok somut konularda mücadelenin içinde ve önünde yer alarak, işçiler ve emekçilerin ayrılmaz bir parçası olarak davranırsak, öncülük rolünün gereğini gerçekten yerine getirmiş oluruz. Deneyimlerin gösterdiği budur. Yapılması, daha çok yapılması gereken budur. (...)

f) Komünist kadın hareketinin yaratılmasında durum/sorunlar

Bir bütün olarak ele alındığında, örgütsel gelişmedeki yavaşlığın en açık göründüğü alanlardan biri kadınların parti içi ve çevresinde örgütlenmesi alanıdır. 6. Kongre'nin "kadınlaşma" şiarı, partimizin üye yapısında kadın oranının artırılması olarak kavrandığında, gerçekleştirilememiş bir şiardır. Partide kadın/erkek üye oranı bağlamında kadınların lehine bir değişme sağlanamamıştır. Burda kuşkusuz dışta egemen olan ve çalışmamızın objektif koşullarını oluşturan "devrimden", "örgütlenmeden" kaçış ve uzak durma eğilimleri belirleyici rol oynamıştır, oynamaktadır. Bu genel atmosfer, örgütlenme konusunda da geleneksel olarak erkeklerden daha çekingen davranan kadınlar arasında daha güçlü bir biçimde kendini hissettirmektedir. Bir de buna kadınları örgütleme konusunda kadın kadrolarımızın eksikliği-yetersizliği, erkek kadrolarımızın bir bölümünün bu soruna özel önem vermeme durumu eklenince durum daha da zorlaşmaktadır. Kadınları erkek yoldaşlar üzerinden örgütleme durumu ve zorunluluğu, bugün hâlâ kimi hücrelerimizde tek bir kadın yoldaşın bile bulunmaması olgusu, kadınları örgütlemedeki görece "başarısızlığın" nedenlerinden biri olmaktadır.

Tek tek kimi sorunlara gelince:

– İşçi kadınların çizgimiz temelinde örgütlenmesi konusunda geçtiğimiz dönemde edindiğimiz deneyimlerden çıkardığımız dersler şunlar:

İşçi kadınların da kazanılması için, "dıştan" ajitasyon-propaganda yeterli olmuyor. Buna karşılık birlikte aynı işyerinde çalışıldığında, bu kısa süreli bir çalışma bile olsa, birlikte örgütlenme için çok daha sağlam ilişkiler kurulabiliyor.

O halde önümüzdeki dönemde de, var olan az sayıda kadın yoldaşımızın kadınların çalıştığı işyerlerine sokulması en önemli sorunlardan biri olarak ele alınmalıdır. Yeni tanıştığımız kadın işçilerin de işyerlerinde kalmalarını sağlayacak bir çizgi izlemeliyiz.

Bütün gelişmelerin gösterdiği şudur:

Kadının kurtuluşu konusunda ilkesel sağlam bir siyasete sahibiz. Ortaya koyduğumuz çizginin değişik unsurları, giderek bütün devrimci ve kendine marksist-leninist diyen örgütlerin kadın çizgilerinin –lafta ve göstermelik de olsa– parçaları haline gelmektedir. Örgütsüz kadınlarla ilişkilerimizde savunduğumuz görüşlerin, kadınların onayını aldığını da görüyoruz. Örgütlenmenin önündeki engel, çizgimize itirazlardan vb. çok, "böyle gelmiş, böyle gider", "bunları değiştirmek mümkün değildir" gibi düşüncelerdir.

Bizim esas sorunumuz doğru çizgimizi hep daha fazla pratiğe uygulama sorunudur. Burada da; yaptığımız geniş ajitasyon-propaganda faaliyetinin örgütsel ürünlerinin toplanmasında daha becerikli olma sorunu esas sorunumuzdur. Bunu aşmak için birebir ilişkiler belirleyici önemdedir. Bütün örgütleme çalışması açısından geçerli olan bu kural, kadınların örgütlenmesinde çok daha önemle kendini dayatıyor. Burada "illegal çalışma kuralları" ile, yeni tanıştığımız insanların duyduğu "kişisel-yoldaşça ilişki ihtiyacı" arasında yer yer ortaya çıkan çelişmeleri, her somutta nasıl aşacağımızı tartışıp çözmemiz gereklidir. Aynı yerde birlikte çalıştığımız insanlar açısından oturulan yerin gizlenmesi vb. olumsuz rol oynamaktadır.

Kadının kurtuluşu sorununda önemli meselelerden biri saflarımızda hâlâ var olan ve kendini şu veya bu biçimde gösteren erkek şovenizminin her türünün yansımalarına –ki kaba erkek şovenizmi örgütümüz açısından sorun olmaktan çıkmış gibi görünüyor, daha çok ince biçimlerin yansımaları var– karşı kararlı, ilkeli mücadele sorunudur. Bu konuda tutarlı çizgimizi geçen dört yıl içinde de doğru bir biçimde pratiğe yansıttık. (..)

"Kadınlaşma" şiarında yöneleceğimiz yeni kadınlar, öncelikli olarak kuşkusuz bağımsız, genç kadınlardır. Bunlarla ilişkide en önemli sorunlardan biri, çalışan genç kadınların ve öğrencilerin önemli bölümünün hâlâ "aile"leri yanında ikâmet etmeleri ve bundan doğan aile bağımlılığı ve baskısıdır. Bunu aşmanın bir yolu, genç kadınların aile dışında, kendi evlerinde –belki birkaç genç kadın birarada– oturmalarıdır. Bu zordur, fakat büyük şehirlerde giderek artan bir yaşama biçimidir. Bizim bunu teşvik etmemiz doğru olacaktır. Diğer yandan, genç kadınların yalnız "kendi evlerinde" de olsa, aile yanında da olsa yaşadıkların da, birlikte oldukları genç erkeklerin "kontrol" ve "belirleme" maço tavırları da –eğer bu genç erkekler devrimci değillerse– problem olarak çalışmanın karşısına çıkmaktadır. Burada da genç kadınların bağımsızlık konusunda en ufak bir tavize yanaşmamaları gerektiği konusunda bilinç

vermek görevimizdir.

Kadın faaliyetleri bağlamında kullandığımız araçlar konusunda geçtiğimiz dönemde belirleyici önemde bir değişiklik olmadı. Ajitasyon-propaganda alanında yayınlarımızda özel kadın sayfaları ve belirli dönemlerde çıkarılan özel kadın sayıları, kuşlamalar, pullar, bildiriler esas yazılı araçlarımız oldu. Bu arada gücümüz elverdiği ölçüde bizzat kendimiz kadın konferansları, kadın kampları vb. düzenledik ve örgütlü-örgütsüz kadınların birlikte içinde yer aldıkları kadın grupları faaliyetlerini sürdürdük. Önümüzdeki dönemde de "kadınlaşma" şiarı aynen korunmalı, bu kararın pratiğe uygulanmasında her hücre önüne somut hedefler koymalı, genel faaliyetten çok, birlikte çalışılan, tanışılan hangi kadınların hangi somut adımlarla örgütlenme içine çekileceği planları yapılmalı ve bunlar uygulamaya konmalıdır.

g) Gençliği kazanmak zorundayız... Yoksa geleceği kazanamayız!

6. Kongremizde, bir komünist orgut açısından yaş ortalamamızın oldukça yüksek olduğu tespitini yapmış, "Gençleşme"nin şiarımız olması gerektiğini tespit etmiştik.

Ancak geçen kongremizle bu kongremiz arasındaki dönemde, yaş ortalamamızda "gençleşme" diyebileceğimiz kayda değer olumlu bir gelişme olmadı.

Kadrolarımızın büyük çoğunluğu, şimdi artık orta yaşta diyebileceğimiz ve bütün bilinçli hayatları boyunca devrim için çalışmış, bilinçli, fedakâr, artık devrimci faaliyeti "gençlik ateşi" içinde, kısa süreli başarı hayalleriyle, "moda" gereği veya "geçici bir heves" olarak yapmadıkları pratikte ispatlanmış, güvenilir komünistlerdir. Bu kuşkusuz bir yanıyla partimizin bir üstünlüğü, onun en zor şartlar altında bile varlığının sürdürülmesinin garantisidir. Fakat diğer yanıyla bu, atılımcı genç kadroların eksikliği noktasında, gelişme açısından iyi bir durum değildir. Bizim önümüzde tecrübeli kadroların oturmuş komünist deneyimiyle, genç komünist kadroların atılımcılığını birleştirme görevi vardır. Gençlerin komünizme kazanılması, partinin gençleştirilmesi, bizim için ve komünizm davası için ölüm-kalım sorunudur.

Burada tabii ki, gençleri kazanma konusunda yine bu işi zorlaştıran bir genel çerçeveyle karşı karşıyayız. Dışımızdaki şartlar, komünizmin işçi ve emekçi sınıflar açısından –en azından onların önemli bir bölümü açısından– gerçek alternatif olarak görüldüğü şartlar değil. Maddi şartlar bir bütün olarak ele alındığında komünizmi her zamankinden daha mümkün ve zorunlu kıldığı halde, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar bilinç ve örgütlenme seviyeleri açısından, egemen düzene her zamankinden daha fazla eklemlenmiş durumda. Toplumun genç kesimleri açısından durum daha da vahim... Büyük çoğunluk açısından "bireysel" kurtuluş, "mumkün" ve tek yol olarak görülme durumunda. Herşeyin alınır satılır olduğu bir dünyada, dayanışma, baskıya karşı çıkma, haksızlığın karşısında yer alma, kolektif direniş vb. bugünün "moda"ları değil. Böyle bir ortamda, gençliğin çok küçük bir azınlığı sola eğilim duyuyor. Sola eğilim duyanların önemli bir bölümü ise, "derhal eylem" peşinde, yaptığının sonuçlarını hemen görmek istiyor. "Gençlik sabırsızlığı" gençliğin sol eğilimli dar kesimini, komünist örgütlenmeden çok, kendiliğindenci ve anarşist eğilimli örgütlenmelere itiyor. Onlar gençler açısından daha "ılgınç" ve "çekici" merkezler oluyor.

Ülkemizde milliyetçilik, maçoluk, şehit ideolojisi, silahlı eylemin çekiciliği vb. de sol eğilimli gençlerin, dışımızdaki devrimci örgütlere, bize olduğundan daha fazla yönelmesinin temellerini oluşturuyor.

Bütün bunların bilincinde olarak, "gençleşme" şiarının hayata geçirilmesinin kolay olmayacağını, bunun uzun süreli, sabırlı, inatçı bir çalışma gerektirdiğini; gençleşme şiarının öncelikli olarak genç işçi ve emekçilere yönelik faaliyetleri artırmak olarak kavranıp uygulanması anlamına geldiğini kavramamız gerekir.

Bunun yanında gençlere yönelik olarak, onların "sabırsızlığındaki" devrimci ateş ve atılımı görmeli ve onları, onların hoşlandığı eylemlere seferber eden bir çizgi de izlemeliyiz. Gençlik çalışmasını özel bir çalışma olarak kavramalı, buna uygun davranmalıyız.

Parti içinde, gençlerin hatalarına daha hoşgörülü yaklaşılmalı: onların deneyimsizliği gözönünde bulundurulmalıdır. Gençler sorumluluk almaktan, hata yapmaktan korkmamalıdır. Gençlerin hata yaparım korkusuyla sorumluluk almaktan kaçındığı bir ortamın ortadan kaldırılması, partinin, en başta da deneyimli eski yoldaşların görevidir. Eski yoldaşların, yeni yoldaşlara göre çok daha deneyimli oldukları; onların kendilerini pratikte ispatlanmış oldukları; gençler için devrimin gelip geçici bir iş olup olmadığının pratikte ispatlanması işinin ilerde olacağı vb olgudur. Fakat bu olgular hiçbir biçimde gençlerin sorumlu mevkilere getirilmesinin önünü de kapamamalıdır. Parti gençlere sorumluluk vererek onlara güvenini göstermeli, sınamalı ve ilerlemelerinin yolunu açmalıdır.

Burada tabii ki şu sorun ortaya çıkıyor: Her fonksiyon, o alanda en yetenekli ve en deneyimli ve ideolojik olarak en sağlam olanlarca doldurulmalıdır. Burada yaşlıların "deneyim" ve "ideolojik sağlamlık" konusunda, gençlere gore hep avantajlı oldukları, olacakları bir durum sözkonusudur. Buradan da doğrudan gençlik faaliyeti alanı dışındaki alanlarda, gençlerin yönetici fonksiyonlarda yer almasının neredeyse imkânsız hale geldiği bir durum çıkar. Bu hiç de istenir bir durum değildir. Bu durumu bizim bilinçli olarak değiştirmemiz gerekir. Biz her kademede yönetici mevkilerin seçiminde; ya da yukardan aşağıya fonksiyoner–yönetici atamalarında, bu sorunu bilinçte tutarak, gençleri yönetici mevkilere getirecek bir yol

bulmamız gereklidir.

Bu noktada ayrıca yönetici mevkiler bağlamında bu mevkilerin sürekli aynı kişiler tarafından doldurulmasının –yararları yanında, zararları da olduğunun bilincinde olarak– rotasyon, yönetici mevkilere seçimin belli sürelerle sınırlandırılması vb. gibi önlemleri tartışmalıyız. Bunlar yapılmazsa, partinin 'gençleşmesi' tabanda sağlansa bile, tavanda sağlanamaz. Ortaya, yaş ortalaması 20–30 arasında olan, fakat yöneticilerinin yaş ortalaması, partinin yaş ortalamasının çok üzerinde olan bir parti çıkar. İdeal olan, partinin yaş ortalaması ile, yönetim kademelerinin yaş ortalamasının uyum içinde olmasıdır.

h) Diğer emekçi sınıf ve katmanlar içinde çalışmanın durumu /sorunları...

Geçen çalışma döneminde de, işçi sınıfı dışındaki sınıf ve katmanlar içinde, bilinçli, planlı, sistemli bir faaliyet yürütemedik, bütün gücümüzü işçi sınıfı içindeki çalışmaya yoğunlaştırmak durumunda ve zorundaydık.

Aslında işçi sınıfı dışındaki emekçi sınıf ve katmanların kendiliğinden mücadelesi (Kürt ulusal mücadelesi dışında; ki bu mücadeleye yönelik olarak Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşası çalışmasını doğru bir biçimde esas mesele olarak tespit edip, ona uygun adımlar attık) bizi bu alanda özel adımlar atmaya zorlamadı da... Geçen dönemde "köylü" mücadelesi olarak gelişen en önemli kitlesel hareket, çevre sorunuyla bağ içinde gelişen Bergama köylülerinin hareketi oldu. Önümüzdeki dönemde de bu yönde hareketlilikler olabilir. Fakat bizim şu andaki gücümüz, işçi sınıfı hareketi dışındaki hareketler açısından, bunlar içinde bilinçli, planlı, düzenli, sistemli bir faaliyet yürütmemize izin veren bir güç değil.

Her halükârda önümüzdeki çalışma döneminde, gerek işçi sınıfının, gerekse diğer emekçi sınıf ve katmanların hareketlerinde bir canlanma olacağından yola çıkarak, işçi sınıfı dışındaki emekçilerin eylemliklerine daha fazla katılıp, müdahale etme görevinin önümüzde durduğunun bilincinde olmalıyız.

i) Komünist basını kollektif propagandacı /ajitatör/örgütleyici olarak kullanalım

Bu alanda geçen dört yıllık dönem için şu tespitleri yapıyoruz:

Merkezi yayın organlarımız (MYO), merkezi çizgimizi ortaya koyan ve geliştiren; partinin çizgisini açımlayan; örgütsel konularda da partiye yol gösteren merkezi organlarımız olarak görevlerini yerine getiriyor. Burdaki sorunumuz şu:

Geçen dönemde, bütün partinin MYO durumunda olan Bolşevik Partizan yanında, bir de merkezi partinin bir parçası olarak düşündüğümüz Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın merkezi yayın organı olan Stêrka Bolşewîk'i düzenli olarak yayınlamaya başladık.

Bu durumda, Bolşevik Partizan hem merkezi partinin, hem de –Türkiye bölümü özel olarak örgütlenip, özel olarak bir Bolşevik Parti (Türkiye)'nin merkezi yayın organı çıkartılmadıkça– partinin Türkiye bölümünün merkezi yayın organı olma görevini birlikte üzerlenme durumunda.

Bu tabii ki belirli bir karışıklığı beraberinde getiriyor. Sorunun çözümü, partinin Türkiye bölümünün de ayrı örgüt olarak örgütlenmesi, buna bağlı olarak Türkiye bölümünün kendi merkezi yayın organını çıkarmasındadır. Ancak andaki durum bunu zorunlu kılan bir durum değil. Önümüzdeki çalışma döneminde Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın örgütsel gelişmesine bağlı olarak, Bolşevik Parti (Turkiye)'nin ayrı parti olarak örgütlenmesi ve buna bağlı olarak yayın organı sorunu da gündeme gelecektir.

Merkezi yayın organlarımızdan Bolşevik Partizan, illegal ajitasyon işini giderek bildirilere vb. ya da legal alana yüklendiği ölçüde, kolektif propagandist/örgütleyici işlevlerini yerine getiriyor. Örgütü merkezi olarak yönetip, yönlendirme işlevini daha fazla üzerleniyor. Özellikle örgütsel yazılar kadroların eğitimi açısından yol gösterici yazılar olarak örgütlenmeye doğrudan hizmet eden araçlar oluyor.

Stêrka Bolşewîk, ek olarak hâlâ ajitasyon işi için de kullanılma durumunda.

Önümüzdeki dönemde de bu işlevlerde önemli bir değişiklik olmayacaktır

MYO'larımız yayın faaliyetimizin temelini oluşturmaktadır. Uzun süreli, sansürsüz, otosansürsüz ve esasta örgütlenmeye doğrudan hizmet eden yapısıyla, bu yayın faaliyeti, bizim için olmazsa olmaz, birincil yayın faaliyetidir. (...)

Bunun bilincinde olarak MYO'larımıza yoldaşlarımızın daha fazla sahip çıkması, bunların daha fazla yaygınlaştırılması; bunları "okuma grupları"nın vb.nin yaygınlaştırılması yoluyla, örgütleme faaliyetinde daha doğrudan araç haline getirilmesi için yol ve yöntemler geliştirilmesi önemlidir.

MYO'larımız yanında, geçen dönemde, illegal ajitasyon malzemelerinin yaratılması faaliyeti, yayın faaliyetimizin en önemli alanını oluşturdu. Toplam olarak ele alındığında yüzbinlerle ifade edilebilecek sayıda bildiriler, kuşlamalar, pullar üretildi. Bu alanda esas sorunumuz, daha önce bir başka bağlamda da ortaya koyduğumuz gibi, genelden çıkıp, daha somut hale gelmek. Bu yönde de önemli mesafeler katetmiş olmamıza rağmen, hâlâ somut ajitasyon konusunda eksikliklerimiz var. (...)

j) Proleter enternasyonalizmini hayata geçirmede güçlü adımlar...

Proleter enternasyonalizmini hayata geçirmede geçen çalışma döneminde attığımız en önemli adımlar "yeni yönelim siya-

sesine" uygun olarak attığımız somut adımlar oldu.

Bunlar çok 'küçük' adımlar olsa da, dünya komünist hareketinin tarihi açısından da büyük önem taşıyan küçük adımlardı. (..)

Son dönemde bir alanda daha, yeni yönelim siyasetine uygun atılan bazı somut adımlarla, söz konusu alanda birbirinden bağımsız hareket eden kimi küçük komünist grupları birbirine yakınlaştırma ve bunların birleştirilmesi noktasında önemli bir ilerleme sağlanmıştır. Kongre ertesinde bu alanda bizim yoldaşlarımızın katkısıyla iki grubun birleşmesi gerçekçi bir beklenti olarak görülmektedir.

Yeni yönelim siyasetine uygun attığımız adımlar, görünürde ve gerçekte, bizi anda örgüt olarak zayıflattığı noktada ve ölçüde, yer yer direnişle karşılaştı, karşılaşıyor. Bu anlaşılır fakat yanlış bir tepkidir. Diğer yandan, yeni yönelim siyasetinin uygulanmasında, yer yer iki ayrı örgütün ortaya çıktığı ve bizim kimi eski yoldaşlarımızın şimdi bir başka örgütün insanı olduğu, onlarla ilişkimizin örgütten örgüte ilişkilere dönüştüğünü kavramada yer yer zorluklar çektik, çekiyoruz. Bunlar kendini ister istemez pratikte, bizim açımızdan, görece büyük örgütün, görece küçük orgüte direktif verme eğilimlerinde; diğer örgütler açısından da, kendilerini bağımsız hissetmeme rahatsızlıklarında gösteriyor. Fakat bunlar iyimyetli yaklaşımlarla aşılabilecek, her somutta aşılmış olan ve önümüzdeki dönemde de çıkması mumkün ve muhtemel olan ve aşılacak olan "ilk deneyim" zorluklarıdır. Şunu bilmemiz gerek: Yaptığımız iş, bu biçimiyle, Dünya Komünist Hareketi tarihinde örneği olmayan bir iştir. Bu yüzden çıkan kimi zorluklar büyütülmemelidir. Ayrıca pratik bu de şunu gostermiştir Ortaya çıkan örgütler açısından beklentiler çok yüksek tutulmamalıdır. Bunlar anda güçsüz örgütlerdir. Bu bilinçte tutulmalıdır. (...) Buna rağmen atılan adım doğrudur, atılan adımdan geri çekilmemeli, tersine bu adım ilerletilmelidir. (..)

Geçen dönemde uluslararası komünist-devrimci hareketi birleştirme çalışmalarına da gücümüz oranında müdahale etmeye çalıştık.

Bu bağlamda bir yandan bize en yakın gördüğümüz örgütlerle "ortak açıklamalar" üzerinden; ikili ve çok taraflı görüşmeleri sıklaştırma üzerinden; diğer yandan da dışımızda yapılan değişik uluslararası etkinliklere doğrudan katılma üzerinden etkimede bulunmaya çalıştık.

Ortak açıklamalar pratiği, bizim dışımızdaki kimi orgütlerin, 'yeni bir enternasyonal merkez' oluşturma çabası içinde görünmekten çekinmeleri nedeniyle tavsadı.

İkili ve çok yanlı görüşmeler ise, bağlayıcı sonuçlara yol açmayan görüşmeler olarak sürüyor. Bu görüşmeler bizim açımızdan, hem görüşlerimizi aktarmak, hem de görüştüğümüz örgütlerin görüşlerini öğrenmek, onların deneyimlerinden öğrenmek açısından çok yararlı oluyor.

Dışımızda var olan bir dizi "birleştirme" çabası da, aslında herkesin tanıdığı ortak bir otorite olmadığı için -ve ortak bir çizgi de olmadığı için-, hep şu veya bu akımın, "geçici" ve bağlayıcı olmayan birlikteliği olarak sürüyor.

Biz özellikle hem Mao hem de Stalin'e sahip çıkan örgütlerin enternasyonal konferanslarına katılmak için çok çaba sarf ettik, fakat iki yılda bir yapılan bu konferanslara katılmamız, geçen çalışma döneminde, Almanya'daki reformist Almanya Marksist-Leninist Partisi tarafından "başarıyla" engellendi. Fakat bu bizim bu akıma kendi görüşlerimizi iletmemizin, etkide bulunmamızın engeli olamadı.

Bu alanda bütün gelişmelerin gösterdiği şu:

Önümüzdeki dönemde de, ortaya uluslarası alanda gerçek anlamda "marksist-leninistlerin birliği" diyebileceğimiz bir birlik çıkmayacaktır.

En az dört enternasyonal akım (troçkist ve açık revizyonistleri dışta tutarsak) varlığını sürdürecek, konferanslar yapacak vb. vb. Bunlar;

a) Başını Belçika Emek Partisi'nin çektiği ve kendine marksist-leninist diyen tum güçleri birleştirmeye çalışan akım;

b) Başını ABD Devrimci Komünist Partisi'nin çektiği, kendini maoist olarak adlandıran akım;

c) Eski Arnavutluk Emek Partısı çevresindeki partilerin devrimci kalan kesimının temsil ettiği akım;

d) Hem Mao hem de Stalin'i savunduğu söyleyen, başını Almanya Marksist-Leninist Partisi'nin çektiği akım.

Bunlar dışında ÇKP/Kuzey Kore/Küba gibi "sosyalist iktidar partilerini" merkez alan bir akım da var.

Bu konferansların hiçbiri, bizim açımızdan dunya marksist-leninist hareketinin birliğini sağlamada esas araç rolünü oynayacak konferans değildi. Bu konferansların hepsi bizim açımızdan esas olarak, bu konferanslara katılan kimi partilerle daha yakın temaslar kurmak, görüş alışverişinde bulunmak, goruşlerimizi yaygınlaştırmak açısından ilginç ve önemlidir.

Dünya komünist hareketinin birliğini sağlama açısından yapılması gereken bize göre en önemli iş, kendi ülkelerimizde işçi sınıfı içinde gerçek güç haline gelmek olarak görünmektedir. Ancak bu, hiçbir şekilde içine kapanmak, uluslararası alanda şimdiye kadar yaptığımız işleri yapmamak vb. anlamına gelmiyor. Biz önümüzdeki dönemde, bir yandan kendi ülkelerimizdeki örgütlenmemizi derinleştirir, yaygınlaştırırken, diğer yandan da uluslararası alanda, bize en yakın gördüğümuz örgütlerle ikili ilişkileri sürdürme ve sıklaştırmayı temel almalıyız. Uluslararası konferanslara katılma bağlamında çabalar sarfetmeliyiz. (...)

Çalışma dönemimizin sonunda, Filipinler Komünist Partisi'nin başını çektiği Uluslararası Antiemperyalist Liga, bize en azından belli noktalarda uluslararası alanda antiemperyalist temelde eylem birliğinin sağlanması açısından önemli görünüyor. Biz bu Ligaının yaşatılması ve geliştirilmesi için elimizden geleni yapmalıyız. Örgütlerin birbirlerini pratik içinde tanıma ve sınaması imkânlarını da yaratan böyle bir örgütlenme, daha üst duzeyde birlikler için de bir çıkış noktası olabilir. (...) ▲

Devletçi feministler erkek egemen sistemi savunuyor!!!

Feministler, öteden beri bütün sınıflardan ve tabakalardan kadınların ortak bir "kader"e sahip olduğunu ve dolayısıyla kadınların erkek egemen sistem karşısında ortak hareket etmeleri gerektiğini vaaz edip dururlar. Her fırsatta propagandasını yaptıkları kadınların "sınıflar ve ideolojiler ötesi" mücadele birliği ve "kadın dayanışması" söylemini de buradan türetirler. Ancak bütün bunlar söylemdir, laftır. Ezenlerle ezilenlerin ortak bir paydada birleşemeyeceğini söyleyen komünistlere her ne kadar burun bükseler de yaşamın pratiği hep komünistleri doğrulamaktadır. Kadın olmak yetmiyor, maalesef. Ezen ve ezilenlerin karşı karşıya geldiği her noktada kadınlar da sınıf çıkarlarına göre saflaşıyor ve evet birbirine zıt pozisyonlarda durabiliyorlar. Ve bu noktada da tabii ki kimin kadınların ezici çoğunluğunu oluşturan kesimin çıkarlarının savunucusu olduğu, kimin ise sistemin savunuculuğu yaptığı ortaya çıkıyor. Bunun yeni bir örneğini Köln'de yapılan bir 8 Mart toplantısında yaşanan olaylarda görüyoruz.

Hürriyet, Milliyet gibi Türk hakim sınıflarının borazanı gazetelerin başlattığı ihbar kampanyasıyla yansıyan olay şöyle gerçekleşiyor.

Almanya Alevi Kadınlar Birliği 8 Mart vesilesiyle Köln'de yaklaşık olarak 700 kişinin katıldığı büyük bir toplantı düzenliyor ve toplantıya Türkiye'den çeşitli kadın konuşmacılar çağrılıyor. Bu konuşmacılardan biri İnsan Hakları Derneği İstanbul Başkanı Eren Keskin. Eren Keskin son yıllarda özellikle 'Gözaltında cinsel taciz ve tecavüze karşı kampanya'ya önayak olmaya çalışıyor.

'Bunun adı hainlik'
Köln'deki 'Kadın Hakları' konulu toplantıda "Kürdistan'da askerler kadınlara şişeyle, sopayla tecavüz ediyor" iftirasında bulunan avukat Eren Keskin'e çığ gibi tepki yağıyor: "Hainler bile böyle iftira atamaz"
TOPLANTIYI YAPANLAR ZOR DURUMDA KALDI
Arat: İftiralar beni dehşete düşürdü

Köln'deki toplantıda yaptığı konuşmasında da bu sorun üzerine gidiyor ve Türkiye'de kadınlara yönelik cinsel taciz ve tecavüzün bir işkence ve yıldırma politikası olarak sistemli bir şekilde uygulandığını ortaya koymaya çalışıyor. Milliyet gazetesinin aktardığına göre, Eren Keskin "kadın sorununun bir sistem sorunu olduğunu, bunun da askerlerden kaynaklandığını, çünkü ülkeyi askerlerin yönettiğini, kadınların militarizme karşı mücadele etmesi gerektiğini ve militarizm sona ermedikçe sorunların sona ermeyeceğini" söylüyor. Yürüttükleri kampanya çerçevesinde karakollarda tecavüz ve cinsel tacize uğrayan kadınlarla yakından ilgilendiklerini anlatıyor ve –yine Milliyet'in aktarımına göre– askerlerle polisleri, tecavüzcü ve cinsel tacizci olarak suçlayarak "kadınlar mağdur ve devlet güçleri suçlu durumdadır" diyor. Dahası PKK'yla işbirliği yaptığı için tutuklanıp mahkum edilen Alman Eva Junke'ye, evli olduğu halde sırf manevi baskı yapmak için bakirelik kontrolü yaptırıldığı örneğini veriyor ve kendilerinin bu olayı Avrupa

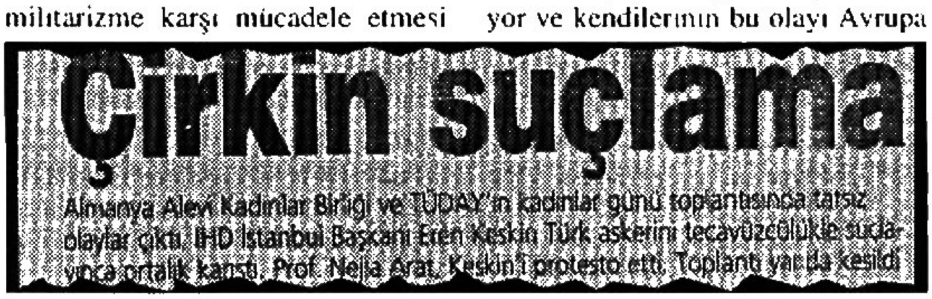
Çirkin suçlama
Almanya Alevi Kadınlar Birliği ve TÜDAY'ın kadınlar günü toplantısında tatsız olaylar çıktı. İHD İstanbul Başkanı Eren Keskin Türk askerini tecavüzcülükle suçlayınca ortalık karıştı. Prof. Nejla Arat, Keskin'i protesto etti. Toplantı yarıda kesildi

İnsan Hakları Mahkemesi'ne götürdüklerini anlatıyor. (18 Mart tarihli Milliyet/Avrupa Haber sayfası)

Eren Keskin'in tüm çıplaklığıyla gerçekleri ortaya koyduğu bu konuşması ama yine Türkiye'den gelen ve kadın hareketinin "ünlü"leri arasında yeralan bir başka konuşmacıya çok kötü batıyor! Kendisini kadın hareketinin öncülerinden gören ve bu toplantıya Türkiye'de kadın-erkek eşitliğinin durumu ve eksikliği ve sorunlar üzerine konuşma yapmak üzere çağrılmış olan profesör Necla Arat daha fazla dayanamayarak Eren Keskin'in konuşmasına müdahele ediyor ve onu "Türkiye'yi tecavüzcü bir ülke gibi gösteremezsiniz" diye protesto ediyor. Buyrun, işte tam devletçi feminist tavrı!

Necla Arat sözlerine şöyle devam ediyor:

"Bu salonda belki beni yuhalayacak ve eleştirecekler çıkacaktır, ama Eren hanımı protesto ediyorum. Ben ordunun şakşakçısı değilim, ancak Türk askerine bu kadar ağır itham haksızlıktır. Türkiye'yi bir tecavüz ülkesi gibi gösteremezsiniz. Bosna'da savaşta birçok kadın tecavüze uğradı, gebe bırakıldı. Buna benzer tek bir örneği Türkiye'den verebilir misin?" (agy)

Salt gözaltında cinsel taciz ve tecavüz kampanyası çerçevesinde bir dizi kadın kendilerine yapılanlar nedeniyle suç duyurusunda bulundu. Kadınlar bir tabuyu yıktılar ve kendilerine yapılan saldırıları kamuoyu önünde açıklama cesaretini gösterdiler. Bütün bunlar biliniyor... Eren Keskin konuşmasında bunun örneklerini veriyor... Necla Arat ise utanmazca hâlâ örnek istiyor! Afedersiniz sayın bayan, zamanında tutuklulara copla tecavüz edildiği suçlamalarını "Taş gibi askerlerimiz varken, niye cop kullanılsın!" diyerek reddetmeye çalışan bu ordunun emekli bir generali değil miydi?

Neyse ki, salonda tepki veren bir kesim varmış ve Necla Arat da umduğunu bulmuş!

Necla Arat istediği kadar "Ben ordunun şakşakçısı değilim!" desin, pozisyonu ortada... Hani nerede kaldı, erkek egemenliğine karşı kadınların mücadele birliği, nerde kaldı kadın dayanışması?! Necla Arat gibi kemalist feministlerin erkek egemenliğine karşı mücadelesinin en üst sınırı işte bu kadar... Onlar için başta gelen sistemin savunulması, devletin savunulması... Bu devlet tepeden tırnağa erkek egemenmiş - ne gam... Bunu yarım-ağızla kendileri de kabul ediyorlar, ama ancak kendileri çalıp kendileri söylediğinde! Ve tabii ki devleti rencide etmeyecek ölçüde ve biçimde... Sorunların üzerine gerçekten gitme sözkonusu olduğunda bu bayanlar hemen dümeni kırıyor ve faşist Türk devletinin yanında yerlerini alıyorlar. Kadın hareketinin ortak çıkarlarıymış, hedef birliğiymiş falan; bunlar anında hikâye oluveriyor. Kadın haklarını unutup "vatan savunuculuğuna" başlıyorlar. Onlar da saflaşmayı böyle yapıyor: Bir yanda kendileri, "vatan savunucuları" (yani devlet savunucuları) ve diğer yanda "vatan hainleri". Köln'deki toplantıda Necla Arat, bu asli görevine sadık kalmış ve kendisinin iyi bir devlet savunucusu olduğunu göstermiş.

Necla Arat, Bosna-Hersek savaşı sırasında kadınlara yönelik kitlesel tecavüz olaylarını teşhir ve mahkum etmeye yönelik miting ve yürüyüşlerin örgütleyicilerindendi. O dönemde de biz bu mitinglerde dağıttığımız bildiri ve kuşlamalarla bu bayanların faşist Türk devletinin çıkarlarının savunuculuğunu yaptıklarını, "Bosnalı kızkardeşleri" için döktükleri gözyaşlarının sahte olduğunu, aynı bayanların Kuzey Kürdistan'da faşist Türk ordusunun, özel timin, polisin yaptıklarına, Kürt kadınlara yönelik taciz ve tecavüze sessiz kaldıklarını açıklamış, bunların ikiyüzlülüğünü teşhir etmiştik. Görüldüğü gibi bu bayanlar çifte standartçılıklarına aynen devam etmektedirler. Faşist Türk ordusunun ve devletin güvenlik güçlerinin yaptıklarını görmezden geliyor, yok sayıyor ve bunları ortaya dökmeye çalışanları "iftira" ve "vatan hainliği" yaygarasıyla susturmaya çalışıyorlar. Onlar kendi misyonlarının tırnağına kadar erkek egemen olan Türk devletini "iç ve dış düşmanlara karşı" korumak olduğunu bir kere daha ortaya koyuyorlar. Ve "aslanlar gibi" tacizci-tecavüzcü ordunun-devletin savunuculuğunu yapıyorlar!

Bu toplantı ertesinde Hürriyet ve Milliyet gazeteleri Necla Arat'ın beyanları temelinde yaptıkları haberle Eren Keskin'i "vatan hainliği" ile suçlayıp Türk devletine ihbar ettiler. Savcılık da gecikmeden Eren Keskin hakkında soruşturma açtı ve ardından da dava açıldı. Bu da sınıflarüstü "kadın dayanışmasının" armağanı olsa gerek! Böylelikle hakkında onlarca dava açılmış olan Eren Keskin'in dosyasına bir yenisi daha eklenmiş oldu. Bunu izleyen kısa bir süre sonra da yine İHD'nin yaptığı "Kadına Yönelik Şiddet" konulu bir panelde yaptığı konuşmada "Kürdistan" kelimesini kullandığı için "TC devletinin bölünmez bütünlüğü aleyhine sözlü propaganda yaptığı" gerekçesiyle hakkında bir dava daha açıldı. Ancak Eren Keskin, Türk devletinin tüm yıldırma çabalarına rağmen gerçekleri açıklamaktan korkmuyor, susmuyor...

Yine ilginç olan bir başka nokta, Milliyet ve Hürriyet gazetelerinde verilen haberde ve Necla Arat'ın yaptığı açıklamalarda Eren Keskin'den bahsederken "sözde avukat" sıfatının kullanılması... Böylece "sözde Ermeni soykırımı" "sözde sürgünde Kürt parlamentosu" vb. gibi "garip" terimlere bir de "sözde avukat"lık eklenmiş oluyor! Gülünç!– başka diyecek bir şey bulamıyoruz. Eren Keskin'in avukatlığının neresinin "sözde" olduğunu çözebilmiş değiliz, ama şurası gayet açık: Necla Arat'ın kadın hakları savunuculuğu hiç de tekin değil, bu yuzden bu "sözde" lafı daha çok ona ve onun gibilere yakışıyor.

1 Nisan 2002 ▲

8 Mart: Emperyalizme, faşizme, şovenizme, ırkçılığa ve erkek egemenliğine karşı; Enternasyonal Proleter Kadın Mücadele Günü!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, kadın yoldaşlar, devrimci kadınlar!

Kadınların kurtuluş bayrağını yükseltmek için haydi 8 Mart'a! Varsın emperyalist ve gericiler kapitalizmin komünizmin üzerindeki sözde "zaferi"ni kutlasın; varsın kadınların özgürlüğü alanında da kapitalizmin sosyalizme, komünizme üstün olduğu yalanını yaysın; varsın 8 Mart'ın içeriğini boşaltarak onu kendi hakimiyetlerini pekiştirmenin aracına dönüştürmeye çalışsın, kutlama mesajları yayınlasın, haklarını talep eden emekçi kadınları sahte vaatlerle avutmaya çalışsın!...

Bütün bu yalan ve sahtekârlıklara karşı; bizim de söylenecek sözümüz var: ***Ya barbarlık, ya sosyalizm!*** Kadınların kurtuluşu alanında da seçenek budur!

Bütün dünyada günbegün erkek egemen emperyalist dünya sisteminin acımasız sillelerine maruz kalan işçi ve emekçi kadınların yaşamları bunu kanıtlıyor

Bütün dünyada açlık ve sefalet, işsizlik, kadınların daha düşük ücretli meslek ve iş alanlarına itilmesi ve nihayet fuhuş çığ gibi büyüyor. Dünya çapında toplumsal emeğin üçte ikisini yaratan kadınlar, bunun karşılığında en iyimser halde (veri Birleşmiş Milletler'ın)– dolaylı ve dolaysız ücret toplam tutarından onda birlik bir pay alıyor. Ve tabii ki kadının "doğal görevi" sayılan ve hiçbir ücret alınmadan yapılan ev işleri, çocuk bakımı ve eğitimi buna dahil değil. Milyonlarca kadın, "yuva" denilen sefalet kondularını kaybetmemek için çırpınırken, çocukları ile birlikte sığınacak bir çatıya bile muhtaç kadınların sayısı gitgide artıyor. Bir yanda işsiz kalma korkusu ile titreyenler, bir yanda ekmek parası kazanma, ev kadınlığı ve annelik üçlü yükünün altında gücünü-takatini-sağlığını yitirenler... Erkek egemen emperyalist sistemde açlık çekerken bile eşit değil emekçi kadınlar! Yokluk şartlarında kadınlar ve kız çocukları erkek yakınlarının yararına kendi boğazlarından fedakârlık yapmak, daha düşük değerli besinle yetinmek zorundalar. Irkçılığın, faşizmin, her türlü gericiliğin meydanı boş bulup doludizgin at koşturduğu günümüzde, emekçi kadınların mücadele zoruyla elde ettikleri kazanımları da tehlikede. Sadece iş ve mesleki alanda değil, siyasal yaşamda da geri plana itiliyor kadınlar.

Bu nedenle, dün olduğu gibi bugün de kadınların kurtuluşu için sosyalizm, komünizm, uğruna mücadele edilmesi gereken tek gerçek hedeftir! Sosyalizm, komünizm kapitalist sisteme karşı tek alternatiftir! Bütün ülkelerin ezilen ve sömürülen kadın kitlelerin uluslararası mücadele gününde enternasyonalist bir ruhla bizi bu hedefe yakınlaştıran direniş ve mücadele örnekleri vermek bize düşen görevdir!

Çeşitli milliyetlerden işçi ve köylü kadınlar, memur ve ev kadınları...

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de biz kadınların durumu diğer ülkelerden özde farklı değildir. Bu hem emekçi kadınların ezilenler içinde en fazla ezilenler olması bağ-

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için mücadele içindeydik!

Bu yıl bölgemizde önce, 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününü ilk olarak, MKK'nın yol gösteren direktifi ışığında hazırladığımız kuşlama ve pullamalarla karşıladık.

İstanbul'da (...) gibi semtlerde 8 Mart için hazırlanan Bolşevik Parti Kadın Grupları imzalı renkli pullar yaptık. Yine aynı bölgelerde binlerce kuşlama yaptık. Özellikle fabrika bölgelerine ve işçi sınıfının yoğun yaşadığı bölgelerde yapıldı.

Ayrıca 8 Mart günü Şişli Abide-i Hürriyet meydanında yapılan yürüyüş ve mitinge katıldık.

Yürüyüş ve miting, 24 kadın kuruluşu tarafından hazırlanan platform tarafından yapıldı.

Saat 10'da toplanma alanına vardığımızda binlerce emekçi kadın renkli ve canlı bir görüntü sergiliyordu. Kimisi yerel kıyafetleriyle, kimisi de trampetlerle gelmişlerdi. Çok neşeli görünüyorlardı. Bu manzara önceki yıllarda yapılan 8 Mart etkinliklerinden çok farklı duygular uyandırıyor, biz kadınları daha çok heyecanlandırıyor, mücadele azmini kamçılıyor, güven artırıcı bir rol oynuyordu: "Kadın isterse, örgütlenirse dünyayı bir kere değil, on kere yerinden oynatır!"

Saat 11.00 civarında miting alanına yürüyüş başladı. Sayıları 10.000'e varıyordu. Yürüyüşün ön sıralarında platformu oluşturan kadın grupları, arka sıralarda ise karma yürüyen gruplar yer alıyordu. Kadın grupları ve karma yürüyen iki kesimden grupların yürüyüş blokunun araları her kadın grubunun tuttuğu pankartlarla kesilmişti. Herkesin kendi pankartını taşıdığı, ortak sloganların yanında kendi sloganlarını attığı yürüyüş bir saat kadar sürdü.

Miting alanında kadınların durumunu, kadınların ne istediğini anlatan, kadın önderleri anan konuşmalar Kürtçe ve Türkçe olarak yapıldı. Kadınlardan oluşan iki müzik gurubu ve İlkay Akkaya Kürtçe ve Türkçe şarkılar söylediler. Kadınlar söylenen parçaların eşliğinde halaylar çekti, sloganlar attı. Alandaki kadınların yarısını HADEP'li kadınlar oluşturuyordu.

Miting saat 15.30 sıralarında bitti ama, kadınlar alanı terk etmek istemiyorlardı. Miting bitimine yakın iki feminist grup, alana giren erkekleri –ki, bunların alandan çıkması için kürsüden bir kaç kez uyarı yapılmıştı– protesto ederek alandan ayrıldılar.

Bizler de iki pankart ve görüşlerimizi ifade eden çok sayıda dövizle yürüyüş ve mitingdeki yerimizi almıştık. Sayımız (...) kadardı ve sadece kadınlardan oluşuyordu. Taşınan pankartın birisi "...", diğeri "..." şiarlarını taşıyordu. Miting alanında ikinci pankartı görünebilir bir şekilde alana astık. Gerek yürüyüş boyunca, gerekse miting alanında ortak sloganların yanısıra kendi görüşlerimizi anlatan sloganlar attık.

Bu yıl yürüyüş ve miting alanında –bunu bir istisna olarak tanımlıyoruz– parti imzalı kuşlama yapmadık. Bunun yerine alanda başka ajitasyon-propaganda malzemeleriyle kitleye ulaştık.

Bütün bu olumlu gelişmelerin yanında, ufak aksaklıklar da vardı. Gerek bu yıl attığımız sloganların yeni olması, gerekse bunların her kadın yoldaşın elinde yazılı olarak bulunmaması sloganlarımızı daha gür seslendirmemizi zayıflatıyordu. Kürtçe slogan az atıldı. Gelecek eylemlerde önceden biraz prova yapılırsa sesimiz daha gür çıkacaktır. (...)

Bu yılki yürüyüş ve mitingin bize bir kez daha vurguladığı şudur: Kadınların kurtuluşu kendi ellerindedir! Bunun için örgütlenip mücadele etmemiz gerekmektedir. **Yaşasın 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü!**

Mart 2002

İstanbul'dan eyleme katılan bir kadın yoldaş▲

lanında, hem de genel eğilim olarak kadınların durumunun gittikçe daha da kötüleşmesi bağlamında böyledir. Ekonomik krizin en ağır yükünü çekenler, işçi kıyımında ilk ve en büyük darbeyi yiyenler bizleriz. Eşit işe eşit ücret hâlâ bir hayaldir. Kural olarak erkeklerle aynı işi yapmalarının karşılığında kadın işçilerin eline onların aldığı açlık ücretinin yarısı bile geçmemektedir. ***Kahrolsun cinsiyet ve ücret köleliği! Yasalar önünde tam eşitlik! Kadınların işten atılmasına son! Kadınların ücretleri derhal arttırılmalıdır! Her çocuğa kreş ve yuva! Ev kadınlığı sömürüsüne son! Ev işleri ücretlendirilmelidir!*** Bu talepler 8 Mart 2002'de mücadele taleplerimizdir.

Kürt, Türk, Çerkez, Gürcü, Ermeni, Arnavut, Laz, Arap ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin tüm diğer ulus ve milliyetlerinden işçi ve emekçi kadınlar!

Hangi ırktan, dinden, hangi uluştan olursa olsun bütün işçi ve emekçi kadınların çıkarlarının ortak, düşmanlarının bir olduğu bilinciyle haydi 8 Mart'a! Gerçek düşman faşist Türk devletinden sınıfsal, cinsel, ulusal baskı ve terör politikasının hesabını sormaya!

Faşist Türk devleti bir yandan özel timleriyle, ordusuyla, MİT'iyle, tankıtopuyla memur ve işçi eylemlerinde yürüttüğü şiddeti daha da şiddetlendirirken, diğer yandan da halk kitleleri arasında düşmanlık tohumları saçmaya, Turk şovenizmini ve ırkçılığı körüklemeye çalışıyor. Bütün ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınların bu terör ve baskılara, bol-yönet politikasına karşı mücadele birlığını sağlaması bugün en acil görevlerden biridir. Bu bilinçle 8 Mart 2002'de, ezilenlerin ortak gücü ve sesiyle haykıralım: ***Kahrolsun ırkçılık ve Türk şovenizmi! Tüm ulus ve milliyetlere tam hak eşitliği! Kürt kadınının kurtuluşu için de Kürdistan'a özgürlük!***

Bütün ulus ve milliyetlerden erkek işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

İşçi sınıfının her türlü baskıya ve sömürüye karşı uluslararası mücadele günlerinden biri olarak 8 Mart'ta devrimci mücadele ve dire-

mışın ayrılmaz bir parçası olarak emekçi kadınların haklı mücadelesine en büyük desteği vermek sizin görevimiz! Köleliğe karşı mücadele edenler, toplumun yarısının köleliğine karşı mücadeleyi de en başından kendi aslı ve acil görevi olarak kavramak zorundadır. Bunun için, her türlü gerici hakim sınıf ideolojisinin erkeğin üstünlüğüne dair safsatalarını ve bunun size sağladığı ayrıcalığı kendi elinizle geri itmek zorunda, erkek egemen ideolojinin emekçilerin saflarında yeri olmadığını pratikte göstermek zorundasınız. Görev, kadının erkekten daha aşağı, aptal, güçsüz vs. olduğuna dair gerici anlayışlara, kadınlara ve kızlara karşı yönelen gerici erkek şiddetine karşı durmaktır! ***Yaşasın kadınların eşit hak ve yükümlülükler temelinde devrimci saflarda mücadelesi! Kahrolsun erkek şovenizmi!***

Bu 8 Mart'ta bütün dünyada olduğu gibi Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de de emekçi kadınların durumlarının daha da iyileştirilmesi için kısmi demokratik ve reform talepleri uğruna mücadele ederken, bunların bize yalnızca emperyalizme, faşizme karşı mücadelemizde daha ileri mücadele saflarını sağlayacağını bilinçte tutuyor ve kadınların gerçek kurtuluşunun ancak ve ancak demokratik devrim ve sosyalizmle olacağını bir kez daha vurguluyoruz. Bu anlamda, "***Kadın-erkek el ele, proleter devrime!***" şiarını yükseltiyoruz!

8 Mart 2002'de enternasyonalist bir ruhla bütün dünyada: Filistin, İrlanda, Etyopya, Filipinler'de, Türkiye-Kuzey Kürdistan, Peru, Güney Afrika'da mücadele eden kadın savaşçıları; egemenlerin zindanlarında direniş bayrağını yüksekte tutan tüm dünyanın devrimci kadınlarını selamlıyor, "***Sizin mücadeleniz bizim de mücadelemizdir!***" diyoruz

İşçi ve emekçi kadınlar, kadın yoldaşlar!

Uluslararası alanda işçi sınıfının ve ezilen halkların kurtuluşu mücadelesinde bize düşen yeri alalım! 8 Mart 2002'de egemenlerin gerici sistemine karşı gerçek bir mücadele gününe dönüştürelim!

İşte bu nedenle; sosyalizmin yolunu açacak olan, demokratik halk devrimi gerçekleştirecek tek güç, **Bolşevik Parti**'dir! Seni de kurtuluşa götürecek olan tek örgütlü güç **Bolşevik Parti**'dir!

Tüm ezilen ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, ev kadınları, köylü kadınlar hepinizi **Bolşevik Parti**'de örgütlenmeye, **Bolşevik Parti**'ye güç vermeye çağırıyoruz...

Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, memur ve ev kadınları, yoldaşlar!

Kaybedeceğiniz dayaktır, cinsel baskıdır, sömürüdür, ezilmedir, aşağılanmadır! Ama, kazanacağınız; sömürüsüz, baskısız, yepyeni bir dünyadır! Onun için; haydı hep beraber ileri...

Eşit işe eşit ücret, kadın ücretleri derhal artırılsın! Her kadına iş; 7 saatlik iş günü! 5 günlük iş haftası!

Bu talepler için **Bolşevik Parti** saflarında mücadeleye katıl!

Haydi hepberaber; erkek egemen sistemine karşı kinimizi haykırmaya alanlara!

*** Haydi 8 Mart'ta mücadeleni alanlara taşı!**
*** Ya barbarlık, ya sosyalizm!**
*** Kahrolsun cinsiyet ve ücret köleliği!**
*** Kahrolsun erkek egemenliği!**
*** Kahrolsun erkek şovenizmi!**
*** Kahrolsun erkek egemen sistemi!**
*** Kahrolsun emperyalizm!**
*** Kahrolsun faşist Türk devleti!**
*** Yaşasın Bolşevik Partimiz!**
*** Bolşevizm yenecektir!**

Şubat 2002 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Bolşevikler 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yoğun bir ajitasyon-propaganda çalışması yürüttüler. Bu çalışmalarda kullanılan pullardan bazılarını yayınlıyoruz.

Yurtdışında 8 Mart

Bu yıl yurtdışında, Almanya'da Bolşevik Partizan-Yurtdışı ve Herşeye Rağmen imzalı ortak bir 8 Mart bildirisi çıkarıldı ve Almanya'da bütün alanlarda dağıtıldı.

Elimize geçen çeşitli bildiri ve haberler yoldaşlarımızın bulundukları alanlarda 8 Mart'ı bir eylem gününe çevirme yönünde iyi çaba harcadıklarını gösteriyor. Almanya'nın çeşitli alanlarında yapılan toplantıların yanısıra Viyana ve Fransa'da yapılan toplantılardan da bilgiler gönderilmiş durumda. Elimize geçen bazı haber ve bildirileri yoldaşlarımızın bilgisine sunuyoruz.

Sevindirici olan, birçok yerde yoldaşlarımızın diğer komünist ve devrimci örgütlerle birlikte toplantılar, eylemler vb. düzenleme yönünde çaba göstermesidir. Bu çabalar önümüzdeki eylemlerde de devam ettirilmelidir.

Almanya'da Herşeye Rağmen'le ortak çıkardığımız bildiri:

"ŞANS EŞİTLİĞİ...
VE HERŞEY BAŞKA BİÇİMDE"
DGB (ALMAN SENDİKALAR BİRLİĞİ) 8 MART 2002 BAĞLAMINDA BÖYLE SÖYLÜYOR...

"İnsanlar şans eşitliğine sahip olduklarında, bir rüya gerçekleşmiş olacaktır. Böyle bir perspektif, geleceğe bakışı daha da güzelleştirmektedir. Kendi yaşamını daha bilinçli ve kendi çıkarları doğrultusunda düzenlemek insana şevk veriyor"

DGB, şans eşitliğinden, meslek yaşamında kadın ve erkekler için eşit şansı anlamaktadır. Buna göre kız çocukları inşaatta, babalar kısmi çalışmada çalışabilecekler ve küçük çocuklu anneler çocuk bakımı izni almak için zorlanmayacaklar. Ve buna ulaşabilmek için; "bütün kanunsal düzenlemeler kadın ve erkeklerin şans eşitliğine cevap verecek biçimde ayarlanmalıdır."

Burada hangi "kız çocuklarından", hangi "babalardan" ve "annelerden" sözedilmektedir? Bir işçi ailesinden genç bir kadın hangi bir mesleği yapabilme ya da seçebilme hakkına sahiptir? Ne kadar meslek eğitim yeri sunulmaktadır? O, daha çok, tipik bir kadın meslek eğitim yerinde meslek öğrenimi yapmaya zorlanmaktadır. Yani, yaşlılara ve hastalara bakım ve hizmet dallarında, toptan ve perakende satış yerlerinde, büro işlerinde vb. çalışmaya... Herkes bu sayılan işyerleri için en düşük ücretin ödendiğini bilmektedir.

Hangi baba kısmi çalışma koşulunu kabul edebilir ki? Hiçbir işçinin bunu kabul etmeyeceği açıktır. Peki annelerin durumu ne alemde? Hangi

Tez Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şubesi'nin
8 Mart Dünye Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili
yaptığı toplantıdan

İZLENİMLER

Bu toplantı iyi bir şekilde örgütlenmişti. Yaklaşık 350-400 kişi katılmıştı. Çoğunluğuna yakını kadınlardı: İşçi kadınlar ve erkek işçi eşleri. Toplantı Maslak'ta bir düğün salonunda yapıldı.

Açılış konuşmasını Genel Merkez'den Faruk Üstun yaptı. Kadın dayanışmasının bilinçli bir çalışma içinde olması gerektiğini söyledi. Daha sonra 2 No'lu şubenin başkan yardımcısı konuştu. Konuşmasında Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün diğer günler gibi bayağılaştırılmak istendiğini söyledi. Yaşadığı bir olayla bunu örnekledi. Çalıştığı hastahane yönetiminden bir kadının broşür bastırdığını ve bu broşürde Dünya Kadınlar Günümüzü kutladığını söylüyordu. Yani "Sevgililer Günü", "Anneler Günü", "Babalar Günü" gibi birşey yapmaya çalıştıklarını; o kadınlarla ayrı yerlerde olduklarını söyledi. Konuşması içerisinde erkeklerin korteje alınmasının yasaklandığı feminist anlayışın da karşılarında olduklarını söyledi. Daha sonra N. Hikmet'ten "Ellerin gibi" adlı şiirini okudular. Ardından film eşliğinde şarkılar ve şiirler okundu. "Jonss Ana"dan bir yazı okudular.

"Kapitalist sistemin tamamıyla yıkılmasından başka bir çare yol görünmüyor ve benim için bu sistemin devamı için oy veren bir baba tabancasını çekip kendi çocuklarını vuran bir katilden farksızdır" demiş Jonss Ana.

Rosa Luxemburg; 1917'de işçilerin Çarlığı devirmesi ve emperyalist sistemle savaşımları da aktarıldı. Ardından Arjantin'deki Plaza de Mayo Anaları ile Cumartesi Analarının direnişlerine yer verildi. Her eylemlerinde yerlerde süründürülerek içeri alındıkları anlatıldı. Şiirler okundu. Oğulları ölen analara türküler söylendi. Pablo Neruda'nın Almarya adlı şiiri okundu. Ölüm orucu direnişine de yer verildi.

Etkinlik süresince perdeye dia fotoğraflar, yer yer bir dizi eylemden gelişmeden film gösterilerek anlatılanlar canlı tutulmaya ve dinleyicilerin dikkatleri çekilmeye çalışıldı. Müzik ve şiir eşliğinde gun son buldu.

Genel olarak değerlendirirsek olumlu, devrimci karakterde bir etkinlik olduğunu düşünüyoruz.

Bir grup Bolşevik Partizan Kadın okuyucusu
Mart sonu 2002 ▲

iş dalları kadınlara sunulmaktadır? Esas olarak en düşük ücret ödenen iş alanları... Örneğin bir çikolata fabrikasında vardiye işçisi olarak sekiz saat çalışan bir kadın ancak 800 euro alabilmektedir.

DGB, ortaya sürdüğü şans eşitliği politikasıyla sanki herşeyin temelden değişeceği intibasını uyandırmaya çalışıyor. Ama kapitalizmde *"insanın kendi yaşamını bilinçli ve kendi çıkarları doğrultusunda düzenlemesi"* mumkün değildir. Sınıf ayrımı hüküm sürdüğü müddetçe şans eşitliği olamaz. Bir tarafta herşeye sahip olanlar, diğer tarafta işgüçlerini satarak yaşamaya çalışan işçiler. Bu kapitalist sistem kadın ve erkek işçilerin sömürüsü üzerine kuruludur.

Mümkün olan en fazla kârın elde edilebilmesi için, işçiler arasındaki şans eşitsizliğini birbirine karşı kullanmaktadırlar. Kadın-erkek, yaşlı-genç, Alman-göçmen... DGB şeflerinin bizleri bir kez daha uyutmaya çalışmaları bizleri şaşırtmamalıdır. Onlar, devlet ve sermaye ile birlikte, emeklilik kanunu reformunda görüldüğü gibi sıkı bir işbirliği içindedirler. 8 Mart çağrılarında onların, göçmenler üzerine tek laf söylememesi gerçek yüzlerini sergilemektedir. Sanki, göçmenler şans eşitsizliğinden etkilenmemektedirler.

"Şans eşitliği... ve herşey başka biçimde..." Biz diyoruz ki; radikal değişimler talep edin. Bunun dışında herşey ham hayaldir!

Bizim için, **8 Mart, emekçi kadının enternasyonal mücadele günüdür.** Ve bu yıl, emekçi ve baskı gören kadınlar açısından, enternasyonalizm ve dayanışma her zamankinden daha fazla gereklidir.

Afganistan'daki savaş sürüyor... Ve yeni savaşlar hazırlanıyor. 11 Eylül resimlerinin gölgesinde Afganistan'daki bombalamaların etkileri konusunda ölü sessizliği hüküm sürüyor. Dolaylı olarak ve geçerken, istenmeyen zararlardan sözediliyor. Binlerce insan "yanlışlıkla" bombalara ve kurşunlara hedef olmuş, bütün ülke bombalanmış, yaşamın temelleri ortadan kaldırılmıştır.

Bu da "bu bir savaştır, terörizme karşı savaştır" diye açıklanmaya çalışılmaktadır.

Peki gerçek durum nedir?

Afganistan için yeni oluşturulan geçici hükümet Almanya'da oluşturulmaktadır. Geçici hükümetin "güvenliği" için Alman askerleri Afganistan'da uygun adımlarla gezmektedirler. Ve bunun hemen ertesinde, hiç kimseyi şaşırtmayan şu gelişme yaşanıyor: Alman endüstrisinin temsilcileri Afganistan'ı ziyaret ediyor. Emperyalist devletlerin çıkarları açıktır. Onlar ne "insanı" değerler için, ne de "Afgan kadınlarını burkadan kurtarmak için" oradalar. Onların orada oluşunun gerçek nedeni ekonomik çıkarlarıdır.

Alman devleti gerçek anlamda savaşların içindedir. Ve Almanya da "sadece sesini yükseltmek", "Savaşı durdurun!" demek yetmez. Almanya'nın Afganistan'da neyi kaybettiği ve aradığı sorgulanmalıdır.

Burada yaşayan ve çalışan çeşitli milliyetlerden emekçi kadınların, geldikleri ülke hangisi olursa olsun, Afganistan'daki, Filistin'deki, Kolombiya'daki, Sudan'daki... savaşla ilgisi vardır. Afganistan'daki, Filistin'deki ... savaşlardan, Arjantin'deki ekonomik çöküntüden, Hindistan'daki doğa tahribinden etkilenenler bizim sınıf kardeşlerimizdir. Günlük yiyecek uğruna, başlarının üzerinde bir çatı uğruna... kendileri ve çocukları için her gün yaşam mücadelesi verenler onlardır.

Onun için diyoruz ki;

- Tüm dünyada ezilen ve sömürülen halklarla dayanışmaya!

— Afganistan'daki yıllar boyu süren savaşların ve dinci baskının hedefi olan, kadınlarla dayanışmaya!

— Afganistan'ın, Filistin'in, Filipinler'in, Kürdistan'ın... haksızlıklara ve erkek egemenliğine karşı mücadele eden kadınlarıyla dayanışmaya!

Bizlerin kurtuluşu "şans eşitliği" gibi reformist mücadelede yatmıyor. Tersine, kadınların kurtuluşu devrimi gerektiriyor! Gerisi ham hayaldir!

"Kadın proletarya, burjuvazının tüm kur yapmalarına rağmen, kendi sosyalizminin zaman yıldızını izleyecektir. Savaş, sadece onun bilincine, yüzlerce katlık bir güçle şunu kazımaktadır: Proleter kadın sorunu, proletaryanın kurtuluş sorununun ayrılmaz bir parçası ve onun organik bir bileşeni, dünya proletaryasının kurtuluşunun bölünmez ve ayrılmaz bir parçası olduğunu ve bunun cinslerin omuz omuza ortak mücadelesiyle, keskinleşen enternasyonal sınıf savaşımıyla, yalnızca sosyal devrimle kazanılacağını gösterir. —K. Liebknecht, 1917"

BOLŞEVİK PARTİZAN
– YURTDIŞI –
TROTZ ALLEDEM
(HERŞEYE RAĞMEN)
Mart 2002 ▲"

Viyana'da 8 Mart toplantısı

Viyana'da yapılan 8 Mart toplantısında Avusturya'da emekçi kadınların durumlarına somut olarak değinen genişçe bir konuşma yapılmış ve toplantı şu sözlerle açılmıştır:

"Değerli kadın arkadaşlar...

Bugün dünya çapında en yoksul ve en çok ezilenler kadınlardır. Herşeye yine kadınlarımız boyun eğmek zorunda kalırlar. Çünkü içinde yaşadığımız erkek egemen sisteminde, kadının yeri sofrada öküzden sonra gelir. İçinde yaşadığımız kapitalist sistem kadına modern köle gözüyle bakar ve onu bir insan değil bir mal olarak değerlendirirler. Oysa kadın dünyanın en değerli varlıklarından biridir.

Bugün, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kadınların yüzde 17'sinin okuma yazması yoktur. Kadınların yüzde 75'i (istatistiklere göre) hâlâ kocasından dayak yemektedir, işkence görmektedir. Bu durum yalnızca Kuzey Kürdistan-Türkiye için geçerli değildir. İçinde yaşadığımız Avusturya'da da durum üç aşağı beş yukarı aynıdır. Bugün dünyanın her yerinde erkek egemen sistem hakimdir. Bu sistemin şekli barbarlıktır. Ya bu barbarlıkla yok olup gideceğiz, ya da ezilenler olarak buna karşı mücadele edeceğiz. Burada sizlere şu soruyu yöneltmek istiyorum:

neden kadınlarımız 21'inci yüzyılda hâlâ kocalarından dayak yiyor, işkence görüyor? Çünkü erkeğindir, kocandır, arkadaşındır sever de, dover de. Bizim kafamıza şu soru takılıyor, kadınlar neden kendilerini savunamıyorlar? Onlar, burjuva devletin medyaları ve okulları tarafından erkek şovenizmiyle eğitilmekteler. Arkadaşlar, yoldaşlar, emekçi kadınları eğitmek, onlara alternatifi göstermemiz gerekiyor. Fakat ki kadınları yalnızca eğitmek, onların gözünü açmasına yardımcı olmak yetmez. Onların örgütlenmesi, mücadeleye katılması gerekiyor. Bu örgütlenme işçi sınıfından, emekçilerden ayrı örgütlenme olarak anlaşılmamalı. Cinsi temelde değil, sınıfsal temelde örgütlenmeliyiz

Onun için kadın erkek el ele proleter devrime!

Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulamaz!

Viyana Bolşevik Partizan kadın taraftarları adına, hepinizin 8 Mart emekçi kadınlar gününü kutlarım.

Viyana; 17 Mart 2002"

Viyana'da ayrıca bir 8 Mart yürüyüşü de yapılmış ve bu yürüyüşe kendi ajitasyon ve propagandamızla yoldaşlarımız da katılmışlardır.

Berlin'de toplantı...

"Almanya'nın Berlin şehrinde Herşeye Rağmen'den yoldaşlarla birlikte Komünist Parti / İnşa Örgütü ile birlikte ortak bir toplantı düzenlendi. Toplantı Türkçe yapıldı, Türkçe anlamayanlara konuşmalar tercüme edildi. Toplantıya yaklaşık 50 kişi katıldı.

Mücadelede ölen tüm devrimci kadınların anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşu ertesinde 8 Mart'ın tarihçesi ve emperyalist savaşlarda kadınlar konulu konuşmalar yapıldı. Güncel durumla ilgili olarak Afganistan ve Filistin'de kadınların durumuna işaret edildi. Daha sonra da komünist kadınlardan Clara Zetkin, Alexandra Kollontai ve Rosa Luxemburg'un yaşamları ve mücadelesi şiirsel bir tarzda sunuldu.

Tartışma bölümü oldukça canlı geçti ve öncelikle de "ev işlerinin ücretlendirilmesi" talebi üzerine yoğunlaşıldı. Bu talep, toplantıya katılan birçok kadın ve erkek tarafından şüpheyle karşılandı ve şu sorular dile getirildi: "Kim ödeyecek? Koca mı?" Veya: Bu talep nerede ileri sürülebilir? İleri kapitalist ülkelerde mi? Bu bağlamda, Kuzey Kurdistan-Türkiye'de kadınları bu talep çerçevesinde harekete geçirmenin mümkün olmayacağı, orada bambaşka sorunların gündemde durduğu ileri sürüldü vs.

Tartışma bölümünde, "ev işleri ücretlendirilmesi" talebinin haklı ve doğru bir talep olduğunu savunan yoldaşlarımız gelen sorulara cevap verdiler.

Genel olarak toplantı çok canlı geçti ve tartışmalar da faydalı oldu. Bu deneyimden yola çıkarak gelecek yıl çeşitli gruplarla ortak bir tartışma toplantısı düzenleme imkânı üzerinde durulmasının faydalı olacağı görüşleri belirdi.

(Bu değerlendirmeler kısmen Herşeye Rağmen'li yoldaşların Almanca olarak hazırladıkları rapordan alınmıştır.)"

Fransa...

Fransa'da ise aşağıdaki bildiri değişik alanlarda dağıtıldı.

"8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ'NÜN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATALIM!

Uluslararası emekçi kadınların kurtuluşu için mücadele günü olan 8 Mart'a bu yıl "terörizme karşı mücadele" adı altında bütün emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bütün dünyada işçi ve emekçi sınıflara karşı saldırılarının arttığı bir ortamda giriyoruz.

ABD emperyalizminin başını çektiği "anti-terörizm" ittifakı 11 Eylül 2001'de Pentagon'a ve Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan saldırıları bahane ederek Afganistan'a saldırdı. Emperyalistler Afganistan halkının üzerine bombalar yağdırdı. Afganistan yakılıp yıkıldı. Afganistan halkına Ortaçağ karanlığını yaşatan, şeriat yasalarıyla kadınları eve kapatan, kadınların çalışmasını yasaklayan, kadınları taşlama ve ellerini kesme, öldürme gibi cezalarla yıldırmaya çalışan dinci Taliban rejimi yıkılarak yerine özde hiç de Taliban'dan farklı olmayan Kuzey İttifakı iktidara getirilmiştir. Bugün iktidarı güçlendirilmeye çalışılan Kuzey İttifakı geçmişte Afganistan emekçilerine ve özelde de emekçi kadınlara ortaçağ karanlığını yaşatan bir rejimdir. Afganistanlı kadınların dinci Taliban rejimi altındaki durumu sürekli medya üzerinden haber konusu edildi. Böylelikle kadınlar emperyalistler tarafından haksız savaşın haklı çıkarılması için kullanıldı.

Bizler, dinci gericiliğin kadın ve emekçi düşmanı rejimlerini red ve mahkum ederken "kadın dostu" postuna bürünen emperyalislerin bu ikiyüzlülüğünü de red ve mahkum ediyoruz.

Afganistanlı kadınların Ortaçağ karanlığından, dinci gericilikten, açlık ve sefaletten kurtuluş yolu emperyalist saldırganlıkla olamaz! Kurtuluş başta Afgan gericiliğine ve emperyalizme karşı mücadeleden geçer.

Emperyalist Fransız devleti de başından itibaren "anti-terörizm" ittifakına katılarak Afganistan'a asker gönderdi. Afganistan halkının bombalanmasına, katledilmesine katıldı. Fransa'da yaşayan Arap kökenli emekçilere karşı kimlik kontrolü, gözaltına almalar, baskılar vb. yoğunlaştırıldı.

Emperyalistler özellikle de ABD emperyalizmi bugün Irak, Yemen, Sudan, Filipin... gibi ülkelere saldırı hazırlığı içindedir.

11 Eylül sonrasında siyonist İsrail devleti Filistin halkına karşı saldırılarını "terörizme karşı mücadele" adı altında daha da yoğunlaştırmıştır. Hergün onlarca Filistinli emekçi katlediliyor ve bu katliam bütün emperyalist devletler tarafından destekleniyor

Dünyanın çeşitli alanlarında yürüyen emperyalist, gerici, karşı dev-

rımcı savaşlarda hergün yüzlerce işçi, emekçi yaşamını yitiriyor, sakat kalıyor.

Bu emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşların getirdiği felaketleri, ekonomik yükleri taşıyan ve taşıyacak olan her zaman olduğu gibi ezilenler ve sömürulenlerdir. Ezilenler içinde de en fazla ezilenler olarak işçi ve emekçi kadınlar kendilerine düşen özel payı almaktadırlar. En fazla savaşın ekonomik yükünü çekenler, açlık ve sefalete sürüklenenler, en çok acı çekenler, tecavüze uğrayanlar emekçi kadınlardır.

Bızler herturlü savaşa karşı değiliz. Emperyalist, gerici, karşıdevrimci haksız savaşlara karşı çıkarken; ulusal kurtuluş için, sosyal kurtuluş için verilen devrimci, haklı savaşların taraftarıyız.

Emekçi kadınların maruz kaldığı tüm sınıfsal, cinsel, ulusal baskıların kaynağı erkek egemen sistem olan kapitalist-emperyalist sistemdir.

Emperyalist-kapitalist sistem içinde emekçi kadınların kurtuluşu, ozgürlüğü gerçekleşemez! Bu kölelik düzeni yıkılmadan ulusal, cinsel ve sınıfsal sömürüden kurtuluş hayaldir!

Emekçi kadınlar kurtuluşunuz emperyalist-kapitalist sistemin zincirlerini parçalamaktan ve bu mücadeleyi sosyalizm için mücadeleye dönüştürmekten geçer.

Gerçek kurtuluşunuz sosyalizmde, komünizmdedir!

– KAHROLSUN EMPERYALIST, GERİCİ, KARŞIDEVRİMCI, HAKSIZ SAVAŞLAR!

– YAŞASIN DEVRİMCİ, HAKLI SAVAŞLAR!

– YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!

BOLŞEVİK PARTİZAN
Taraftarları–Fransa
Mart 2002 ▲"

8 MART 2002 ULUSLARARASI PROLETER KADINLAR GÜNÜ VE KADINLARIN DURUMU ÜZERİNE!

Clara Zetkin'in onerisi ile 1910'da Kopenhag'da toplanan Sosyalist Kadınlar 2. Enternasyonal Konferansı'nda 8 Mart'ın "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ilan edilmesinin üzerinden 92 yıl geçti. 92 yıl boyunca emekçi kadınlar erkek sınıf kardeşleri ile birlikte emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele ettiler. Bu mücadelede küçümsenmeyecek oranda başarılar kazandılar. Ekim devrimine, Çin devrimine imza attılar. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmi inşa ettiler. Yenilgiler yaşadılar, ihanete uğradılar. Mücadelede toprağa düştüler, çarmıha gerildiler, işkencelerden geçtiler, tecavüze uğradılar. Kısacası 92 yılda büyük insanlığı kurtarma mücadelesinde önemli kazanımlar elde ettiler. Andaki durumda sosyalizm-komünizm en zayıf dönemini yaşasa da, güzel günler mutlaka gelecektir.

8 Mart geldiğinde burjuvazi de bu günün 'Dünya Kadınlar Günü' olduğunu hatırlamakta ve yaptıkları etkinliklerle 8 Mart'ı "kutlamaktadırlar". Burjuvazi 8 Mart'ı kendi sınıf bakışı ile kutlamaktadır. İlginç olan burjuvazinin kimi kadın sözcüleri de kadın kutlamalarına katılmakta ve nutuklar atmaktadır. Clara Zetkin ne idüğü belirsiz bir 'Dünya Kadınlar Günü' için 8 Mart'ı önermemiştir. 8 Mart "Dünya Proleter Kadınlar Günü"dür. Çünkü 8 Mart 1857'de Newyork'lu kadın dokuma işçileri insanca çalışma koşulları talepleri ile ayaklandılar. Bu ayaklanmaları kanla bastırıldı. 129 kadın işçi yakıldı. 8 Mart 1908'de Newyork'ta emekçi kadınlar; 8 saat işgünü, ücretlerin yükseltilmesi vb. taleplerle yine ayaklandılar. Burjuvazi yine emekçi kadınların bu eylemini şiddetle bastırdı. İşte 8 Mart 1857'de dokuma kadın işçilerin eylemi ile başlayan, daha sonra devam eden eylemlerin anısına 8 Mart "Dünya Emekçi Kadınlar Günu" olarak ilan edilmiştir. Emekçi ve ezilen kadınlar üzerinde ulusal, sınıfsal ve cinsel baskı uygulayan egemen sınıfların ve sözcülerin 8 Mart'ı kutlamaya hakları yoktur.

8 Mart emekçi kadınlar gününü sağdan sol yelpazeye kadar herkes kutlamaktadır. Kendilerine "sol" etiketi yapıştıranlar 8 Mart'ın içeriğini boşaltarak kutlamalar yapmaktadırlar. Kimi reformist ve devrimci örgütler de 8 Mart'ın özünü çarpıtmakta ve erkek egemen sisteminin kimi yansımalarını görmezlikten gelmektedir

8 Mart 2002 İstanbul, İzmir, Elazığ ve Adana'da yapılan miting ve yürüyüşlerle kutlandı. Kocaeli, Gebze, Mersin, Gaziantep, Dersim vb. şehirlerde ise basın açıklamaları yapıldı. Yine kimi il ve içelerde yapılan salon toplantıları ile 8 Mart kutlamaları yapıldı. Mersin ve Ankara'da 8 Mart mitingi ve yürüyüşune izin verilmedi. Mersin Valisi Akif Tığ'ca kendi önderliğinde "Kadınlar Kutlaması" yapılacağı için diğer mitinge izin vermedi. Devletin sözcüsü bununla yetinmeyerek 8 Mart kutlaması için yapılan miting başvurusuna 8 Mart yerine 7 Nisan'a gun veriyor. Utanmazlığın bu kadarı ancak Vali Akif Tığ'a yakışır!

8 Mart kutlamalarına reformizm damgayı vurdu. Çoğunluğu oluşturan HADEP'li kadınlar "Yaşasın barış!" sloganlarını haykırdılar. Tabi ki kimi doğru söylemler ve sloganlar da haykırıldı. TC ile barış isteyenlere devlet azgınca saldırmaya devam ediyor. PKK ve HADEP TC ile barışmak istiyor. TC'nın cevabı ise, baskı, şiddet, gözaltına alma ve en basit talepleri dile getirenlere saldırıdır. PKK Kürt ulusunun özgürlük mücadelesini, "kımlik, demokratikleşme, ozgur birlik ve barış" çizgisi ile düzen sınırları içerisinde tutmaya çalışıyor. Bu siyaseti savunan HADEP'li kadınlar da 8 Mart yürüyuş ve mitinglerinde "Biji aşiti!" sloganlarını haykırıyorlardı. Üniter yapıyı korumak için barış isteyenlerle devlet barışmak istemiyor. Gerçek barış, gerçek özgürlük ve demokratik cumhuriyet ancak devrimle olur. Gerisi boş bir çabadır!

Büyük insanlık artık 21. yüzyılda yaşıyor. Egemenler egemenliklerini surdürüyor; yoksullar baskı ve sömürü altında yaşıyorlar. Gökyüzünün yarısını oluşturan kadınlar üzerinde sadece sınıfsal, ulusal baskı uygulanmıyor. Bunun yanında kadınlar cinsel baskılara da maruz kalıyorlar. Oyle gelişmeler yaşanıyor kı burjuva medyası da "olmaz böyle şey" diyebiliyor. İşte size bir haber!!

Yer Konya; tarih 6 Mart 2002; konu "Utanç veren sergi"

Konya Şefkat-Der Kadın Sığınma Evi 8 Mart dolayısı ile bir sergi açtı. Bu sığınma evinde 75 kadın ve çocuk kalmaktadır. Açılan sergide kadınlara karşı kullanılan şiddetin araçları sergilenmektedir. Sergide kadınlara uygulanan şiddetin aletleri şunlardır: Ütü, merdane elektrik kablosu, oklava, zincir, kıyma makinesi, bıçak, hortum, çaydanlık içinde kaynamış su, kızarmış yağ ve kezzap. Bu sergiyi haberini veren görsel ve yazılı basın "utanç veren sergi" şeklinde bahsetmektedir

Bu ülkede kadın olmak zor. Çünkü kadın olmanın zorlukları çok. Erkek egemen sistem kadınları kocalarının kölesi olarak gördüğü için, kadınlar sınıfsal, ulusal, cinsel şiddete maruz kalıyorlar. Kadınların tek seçeneği vardır: Kadınları Ortaçağ'ın karanlıkları içerisinde yaşamak zorunda bırakan bu baskılara karşı mücadele! Gün; baskı ve zulme karşı, mücadele günüdür. Bizim kaybedeceğimiz hiç bir şey yoktur. Ama kazanacağımız güzel bir dünya vardır. O halde bunun için mücadele etmeye değer!

8 Mart 2002. Burjuva medyası çeşitli istatistiki bilgiler yayınlıyor. Türk hakim sınıfları Kasım 2001'de çıkardıkları yeni Medeni Yasa ile övünüyorlar. Güya yeni Medeni Yasa ile kadın-erkek eşitliği bağlamında ileri bir adım atılmış. Mart 2002'de Başbakanlık Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü'nün araştırmasında elde edilen istatistiki bilgiler yayınlandı. Okuyucu gerçek durumun açıklanan istatistiki bilgilerin de üzerinde olduğunu unutmasın. Açıklanan veriler şöyledir:

"Kadınların % 97'si aile içi şiddete maruz kalıyor." Evet yanlış okumadınız. Kuzey Kurdistan-Turkiye'de kadınların % 97'si aile içi şiddete maruz kalıyor. Kadını ailenin, kocanın ve hatta çocuklarının kölesi olmaya mahkum eden sistemin kendisidir. Bu sistemin temsilcileri bir de utanmadan araştırma yapıp istatistiki bilgiler yayınlıyorlar. Erkek parlamentoya bakmaları yeterlidir. 550 milletvekilinden sadece 22'si kadındır.

"Ailelerin % 34'ünde fiziksel, % 53'ünde sözlü şiddet kullanılıyor." Ülkemizde İslam dini ile feodal ideoloji içiçe geçmiştir. Kadın bir ev kölesi, evlilikte soy devamını sağlayan bir kurum olarak görülmektedir. Sömürücü sistem kadına belirli roller biçmiştir. Kadın kendisine biçilen rollerin dışına çıkmamalıdır! Kadının görevi ev işleri, çocuk bakımı, kocaya hizmet olarak görülmektedir. Bundan dolayı da "koca kadını döver de, sever de" anlayışı toplumda egemendir. "Kızını dövmeyen, dizini dover" sözleri bunun için üretilmiştir.

"Erkeklerin % 44'ü, itaat etmeyen kadını dövme hakkı olduğuna inanıyor. Son bir yılda karısını döven erkek sayısı bir milyonu aşmıştır." Verilere göre erkeklerin % 44'ü kadınları kendi kölesi olarak görüyor. Kadın kocasına "itaat" etmek zorunda. "İtaat etmedin mi dayağı yersin!!"

Yaşadığımız ülkede erkek üstünlüğü yasalarca da kurumsallaştırılmıştır. Medeni Yasa'da yapılan kimi değişiklikler de bu gerçeği değiştiremez. Karısını dövenlerin sayısı bir milyonun çok çok üstündedir. Bu gerçekte bilinmelidir.

"Erkeklerin % 23'ü eşine tecavüz ediyor." Erkek egemenliği kadını cinsel ihtiyaçlarını tatmin etmeyi yaşamının birincil ödevleri arasında görmektedir. Erkek egemenliği için kadın bir cinsel kölledir, kadın bir seks nesnesidir. Böyle görüldüğü için de aile içerisinde erkekler tarafından kadına tecavüz edilmektedir.

"Lise ve üstü eğitimli 15-24 yaş grubundaki kadınların %39,6'sı işsiz." Evet yanlış okumadınız. Kadınların %39,6'sı işsiz. Ülkemizde kadınların üretime katılma oranı halen çok düşüktür. 2000 Kasım ayında başlayan, Şubat 2001'de doruk noktasına çıkan ekonomik kriz devam ediyor. Her zaman olduğu gibi ekonomik krizde ilk işten çıkarılan, üretimden ilk koparılan, ilk sokağa atılanlar kadınlar olmaktadır. Ekonomik krizin olmadığı dönemlerde de, en düşük ücretlerle tekrar üretime alınanlar da onlardır.

"Toplam 5 milyon sigortalının % 12'si (600 bin) kadındır." SSK'ya prim ödeyen toplam 5 milyon çalışan vardır. Bu beş milyon çalışan içerisinde sadece 600 bin kadın sigortalıdır. Bu aradaki uçurumun ne kadar olduğu çok açık olarak ortadadır.

Devam edelim! Ülkemizde 53 bin 805 öğretim elemanı var. Öğretim elemanının 17 bin 828'i kadın. Bunların % 8.5'i profesor, % 6.5'i doçent, % 10.7'si yardımcı doçent, % 12.4'ü ise öğretim görevlisidir. 250 üyeli Yargıtay'da kadın sayısı 20. 32 daire başkanından sadece biri kadındır. 15 üyeli Anayasa Mahkemesi'n de sadece 4 kadın uye var. Sağlık sektöründe çalışanların % 65.6'sı kadındır. Sağlık sektörü bir hizmet sektörüdür. Ülkemizde de çalışan kadınların önemli bir bölümü hizmet sektöründe çalışmaktadır. Egemen sistem bilinçli olarak hizmet sektöründe kadınları çalıştırmaktadır. Kadınlara hizmet etmek bir rol olarak biçildiği için bu uygulamaya gidilmektedir.

Dunya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla Birleşmiş Milletler Çocuk Fonu (UNICEF) Direktörü Carol Bellamy yazılı bir açıklama yaptı. Yapılan açıklamada kadınlarda, hamilelikte ve doğumda ölüm oranlarının yuksek olduğu, dakikada bir ölum olayının meydana geldiği açıklandı. UNICEF direktörü "Cinsiyetler arasındaki bu eşitsizliğin giderilmesi ve gebelik döneminde anne sağlığını gözetme konusunda bir şeyler yapılması gerektiğini" belirtmiştir. Bay Carol emperyalist sistemin kurumu olan bir bölümün başında bulunmaktadır. Cinsiyetler arasındaki eşitsizliğin temel nedeni bizzat sistemin kendisidir. Direktörün de açıklamasında belirttiği gibi dünyadaki doğumların % 55'i ehil kişiler tarafından yapılmamaktadır. İstenirse ölümler engellenebilinir. Emperyalist sistem varolduğu sürece gerçek anlamda cinsler arasında eşitlik sağlanamaz. Kadınların gerçek kurtuluşu erkek emekçilerle birlikte orgütlü devrim mücadelesinden geçer. Bunun için örgütlenmek, mücadele etmek gerekir.

Merkezi Amerika'da bulunan 'Willows Vakfı' Kuzey Kurdistan'da kitlesel olarak kadınları kısırlaştırma çalışması yurutmektedir. Aralarında Amed, Urfa, Van, Mardin, Siirt ve Gaziantep gibi şehirler de bulunmaktadır. 25 Şubat 2002 tarihli Radikal gazetesinde verilen bilgiye göre "Topluma Dayalı Üreme Sağlığı ve Aile Planlaması Hizmet Projesi" adı altında şimdiye kadar 300 bin kadın ve erkek bilgilendiril-

mıştır. Özellikle kadınlara modern aile planlanması anlatılmış ve prezervatif, hap ve spiral dağıtılmıştır. Engellemelerle karşılaşan vakıf temsilcileri damdan, pencerelerden kondom, hap ve spiral atmış! Peki neden Kuzey Kurdistan? Nedeni çok açık! Kürt kadınları ve diğer azınlık milliyetlerden kadınlar üzerinde uygulanan üçlü baskı (ulusal, cinsel, sınıfsal) yetmiyormuş gibi, kadınlar kitlesel olarak kısırlaştırılmaktadır. Hakim sınıflara göre Kürtler çok çocuk yapmaktadır. Bu yüzden de Kürtlerin nufusu giderek artmaktadır. Uyguladıkları baskıların yanında Kürt kadınları yer yer kobay olarak kullanılmakta ve kitlesel olarak Kürt kadınları kısırlaştırılmaktadır.

8 Mart 2002'de ülkemizde yaşanan kimi kadın manzaraları hakkında bilgi vermeye çalıştık. Kadınların kurtuluşu devrimi gerektirir. Bu yol uzun ve meşakatli bir yoldur. Bunun için de mücadele etmeye değer **Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber, ya da hiç birimiz!**

Mart 2002, İzmir'den bir okur ▲

18 Mart "Enternasyonal Siyasi Tutuklular Günü"nde tüm dünyadaki devrimci tutsaklarla dayanışmamızı, onları sahiplenmeyi ve onların özgürlüğü için mücadeleyi örgütleyelim!

18 Mart, Komünist Enternasyonal'in 4. Kongresi'nde, 18 Mart 1871'de başlayan Paris Komünü'ne atfen, **"Enternasyonal siyasi tutuklular günü"** olarak ilan edilmiş ve 18 Mart 1923'te ilk kez bir mücadele günü olarak kutlanmıştır.

O tarihten bu yana da, Avrupa'daki faşizm dönemi hariç, bu gün sahiplenilmiş ve bugüne kadar taşınmıştır.

Bütün sınıflı toplumlarda ve bugünkü emperyalist dünyada adalet bir sınıf adaletidir. Bu adalet var olan sistemin güvenliğini sağlar. Sisteme karşı gelen, mücadele eden, muhalefet eden bireyleri, örgütleri ve hareketleri ezer, cezalandırır ve kişileri teker teker cezaevlerine koyar.

Bunun örneklerini tüm emperyalist ülkelerde ve emperyalizme bağımlı ülkelerde görmek, gözlemlemek mümkün.

70'li yıllardan başlayarak önce Kızılordu (RAF) mensuplarını, ertesinde Anti Emperyalist Hücre üyelerini, 80'li ve 90'lı yıllarda PKK taraftar ve sempatizanlarını, eylemlere katılan, sisteme karşı radikal bir mücadeleden yana olanları hapishanelere tıkayan, onları özel hücrelere atan ülkelerden biri Almanya'dır.

Ya da; siyahların mücadelede sembolü haline gelen **Kara Panterler Partisi** üyesi **Mumia Abu Jamal**'ı 20 yıldan bu yana cezaevinde tutan ve geniş dayanışma ve sahiplenme eylemleri karşısında geçici olarak idam cezasını kaldırıp, onu ömür boyu hapiste tutmayı hedefleyen ülke ABD'dir.

Çok uzaklara gitmemize gerek yok. En yakın örneklerden biri Kuzey Kurdistan-Türkiye'dir. Faşist Türk hakim sınıfları bütün "Cumhuriyet" tarihi boyunca kendilerine karşı gelişen her hareketi kanla bastırmış ve bir halklar hapishanesi olan ülkede onbinlerce devrimciyi cezaevlerine tıkmış- lardır. Bununla da yetinmeyip belirli aralıklarla cezaevlerinde katliamlar yapmışlardır. 1999 Eylül'ünde gerçekleştirilen Ulucanlar katliamı, ya da 19 Aralık 2000'de 20 cezaevinde aynı anda gerçekleştirilen katliam en son örneklerdir.

Bu ülkede, Avrupa'nın, daha doğrusu Almanya'nın "ihraç malı" olan hücre sistemine 19 Aralık sonrası dönemde geçilmiş ve bütün siyasi tutsaklar F-tipi denilen hücre sistemine konulmuşlardır.

Yine bu ülkede 18 aya yakındır çeşitli cezaevlerinde ve dışarıda ölümüne yürütülen bir direniş sürmektedir. Bugüne kadar toplam olarak 87 kişinin yaşamını yitirdiği bu direniş, cezaevlerinin önemli mücadele alanları olduğunu ve bu mücadelelere dışarının bütün gücüyle destek vermesi, mücadeleyi sahiplenmesi ve onların özgürlüğü için mücadeleyi örgütlemesi gerektiğini göstermiştir. Bunun yeterince yapılmadığı koşullarda, yürütülen bu ölumüne mücadelenin başarı şansı yoktur.

Devrimcilerin en güçlü silahlarından biri de; da- yanışmadır. Bugüne kadar ki devrim mücadeleleri, bunu kanıtlamıştır. Hücre sistemine geçmeden on- ceki komün yaşamında devrimci tutsakların birbirlerine kenetlenmesi, birbirini sahiplenmesi örneği, bu dayanışmanın en güzel örneklerinden biridir.

Emperyalistler, 11 Eylul saldırısını bahane ederek Afganistan halklarına karşı bir savaş yürüttüler ve bu günlerde çeşitli senaryolarla Irak, Somalia, gibi ülkelere karşı savaş hazırlıkları içindedirler. Onlar bunun yanısıra, bütün yasalarını, özel olarak da göçmenlerle ilgili yasaları sertleştirme, tüm kapılarını savaştan, açıktan ve siyasi takibattan kaçanlara kapama girişimlerini en uç noktalarda ve "kamuoyunun" onayıyla gerçekleştirmektedirler.

Onlar kendi çıkarları söz konusu olduğunda, kendi koydukları yasaları ya da imzaladıkları anlaşmaları hiçe sayarlar. Savaş, yasal düzenlemeler, ceza ve tutukevleri, vb konularındaki tutumları bunun kanıtıdır.

– Emperyalizme karşı mücadelede en güçlü silahlarımızdan biri dayanışmadır! Tüm dünyadaki devrimci tutsaklarla dayanışmaya!

– Tüm devrimci tutsaklara özgürlük!

– Sistemi düzeltmek için değil, yıkmak için örgütlen ve mücadele et!

– Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Mart 2002

TROTZ ALLEDEM (HERŞEYE RAĞMEN) ve BOLŞEVİK PARTİZAN - YURTDIŞI

Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

ŞOREŞA KURDISTANA BAKUR - TIRKIYÊ, PERÇEKÎ ŞOREŞA DINYA PROLETER YÊ JÊNABE YE!

71. Tevgera Cıwan dı dema dawıyê de, bi taybetî weke tevgera ciwanên xwendekar, gorî berê gırsehıyek û mîlîtanîbûn jıya. Cardin jî ku girsehıya ciwan bı temamî were destxıstın, îro hîna dı qeysa paş de û bı esasi di nava sînorên sazûmanê de geşdıbe. Dı nava ciwanıyê wê bajo. Dı vê pevgırêkê de, erka esas çı ye (dı nava çîna karker de gihanhevî) qet neyê jı bîrkirın, mudaxala van tevgeran jî erka komunîstan e

72. Dı salên dawîye de, li Kurdıstana Bakur - Tırkıyê dı zanina derdoré de pêşveçûneke bêlî bûye û dı vê bıngehê de çalakıyên ku cûre çîn û tebaxên beşdarî bûn her dıçe dı qeysa zêdebûnê de hatıye jıyan. Dı vê herêmê de, ramana îro hakîme, reformîzm e. Dı dema pêşıya me de pêşveçûna zanına derdoré û zêdebûna çalakıyên dı vê heremê de mijara gotınê ye. Erk, tekoşînên dı vê heremê de jî ji bandûra herêma bûrjûvazıyê derxıstin û kırına nava bandûra herêma proleterya ye

73. Cûre tebaxên çînên serdest îro li Kurdıstana Bakur dı navbera xwe de tekoşîna jı îktîdarê hîn zêde par hılgırtînê dımeşînın. Dı mercên ku ji çîna karker û tevgera kedkaran tirs hındike, nakokiyên dı navbera van de herî hişk e Hınek bûyerên di dema dawiyê de, bi eşkere nîşandan ku evana dı pevçûna îktîdara xwe, ne bı tenê dıjî gil dıjî hev jî di rewşa damezırandına rêxıstınên bıdızi, geşkırına komployan ın

74. İktıdara çînên hakîm dı nava xırabbûneke tam da ye. Cûre beşên çînên hakîm, xirabbûn yên dinın dibêje û dıxwaze xwe derbixe temîzıyê. Eger hemû bı hev re ne, xırabbûn qet ne dewlet e, tenê dıkare ev yan jî ew kesa dı nava dewleté de xırab be dıbêje û dıxwazên dewletê rûsipî bıkin.

75. Alternatifên cûre îktidaran yên çînên serdest ku pêşkeşî gel dıkın hene. Evana; dîktatorıya faşîst bı maskeya demokrasıyê ya parlamentara niha ye, dîktatorıya leşkerî ya faşîsta eşkere ku maska parlamenter jı bo demekê were rakırın û avêtın e; û li şûna cûre awayên dîktatorıyên faşîst yên kemalîstên rojava, dîktatorıyên faşîst yên olperest ın.

fi alıyê koma karker û kedkaran de evana hemû jı hev û dın hîn berbat ın Tu yekê dıjî ya dîn parastın, ne erka çîna karker û komên kedkaran e, nikare bibe. Çîna karker û koma kedkaran, divê ji bo alternatîfa xwe jı bo îktıdara xwe bıtekoşe. Erk, dı vî alıyê perwerdekırın, bırêxıstınkırına wan e.

76. Îro li Kurdıstana Bakur-Tırkıyê, xeynî partiya me, jı rêxıstınên ku bı navê Marksîzm-Lenînîzmê dıpeyıvin qet yek ne marksîst-lenînîst e Hemû bı vî yan jî wî awayî rêxıstınên oportunîst (revîzyonîst) ın. Li Kurdıstana Bakur-Tırkıyê ji bo yekkırına marksîst-lenînîstan, pırsgırêka bi vê yan jı wê rêxıstınê ve yekbûn tûne. Rıya qezenckırına kesên tek tek yên şoreşger dı nava rêxıstınên oportunîst (revîzyonîst) de jı xeta marksîst-lenînîst re û jı partiya me re, di tekoşîna bi prensîp, îdolojiya eşkere ya li hember van rêxistinan re derbas dibe

77. Ji rêxıstınên oportunîst (revîzyonîst) Aydınlık / İP bı eşkere dı refê dijşoresê de ye. (Ne partıya çîna hakîm bin jî ev wisa ye)

Ya ku gelemperî hakîm e legalîzm û reformîzm e. Partiyên "sosyalîst" yên legal, îro partıyên reformîst yên nava sazûmanê ne. Minakên vê yên herî vekırî ÖDP û EMEP in Dı nava rexistınên oportunîst yên îlegal de jî nexweşıya legalizm û reformîzmê dı vê yan jî wê qeysê bandûra xwe nîşan dide. Rêxıstınên îlegal bı esasi rêxistınên bûrjûvazıya bıçûk ın. Dı nava van da dı babetê tekoşîna çekdarî de dîtina ku tê parastın û tê pêkanîn, nımûne weke dı praktîk û teorıyên cûre beşên DHKP-C û TKP/ML de tê dîtin, dîtına "şerê pêşeng" e. Ango bı navê gel pêşeng şer dıke. Erka rojê, ne meşandina şerê pêşeng e, ya hışyarkirin, birêxistinî kirin, ji bo şer amadekırına çîna karker e ku ew lêkerê esas yê şoreşê ye

78. Hema hemû rêxistınên oportunîst, dı tekoşîna nava xwe de jî metodên şaş yên jı dijşoreşê re xızmet dıkın bı kar anîne, bı kar tînin. Yên ku ramana dı pêwendıyên navbera şoreşgeran de divê cıyê tundıyê tune be dı gotınê de dıparêzın, ku kar tê li rastıyê dısekıne û perçebûneke ku rêxıstına wan bı serrastî eleqeder dıke, veqetîn wkv. tê jiyênê, xısmên xwe yên sıyasî bi hêsanî dijşoreşger, polîs wv. dıyar dıkin û dıkarıne bıkujın. Ev, tewrekî, bı tenê bı rastî jı bı pêkanîna rewşeke ku ajan-provokator û polîs dıxwazın re xızmet dike, ye

79. Bı rêxıstınên şoreşger yên cıgırên bûrjûvazıyê ne re, di yeko yeko çalakıyan de, dı platformên şoreşger û dı bıngeha serbestıya ajîtasyon propoganda de dıkarên yekıtıya çalakıyan were çêkırın.

Örgütsüz proletarya bir hiçtir, örgüt herşeydir!

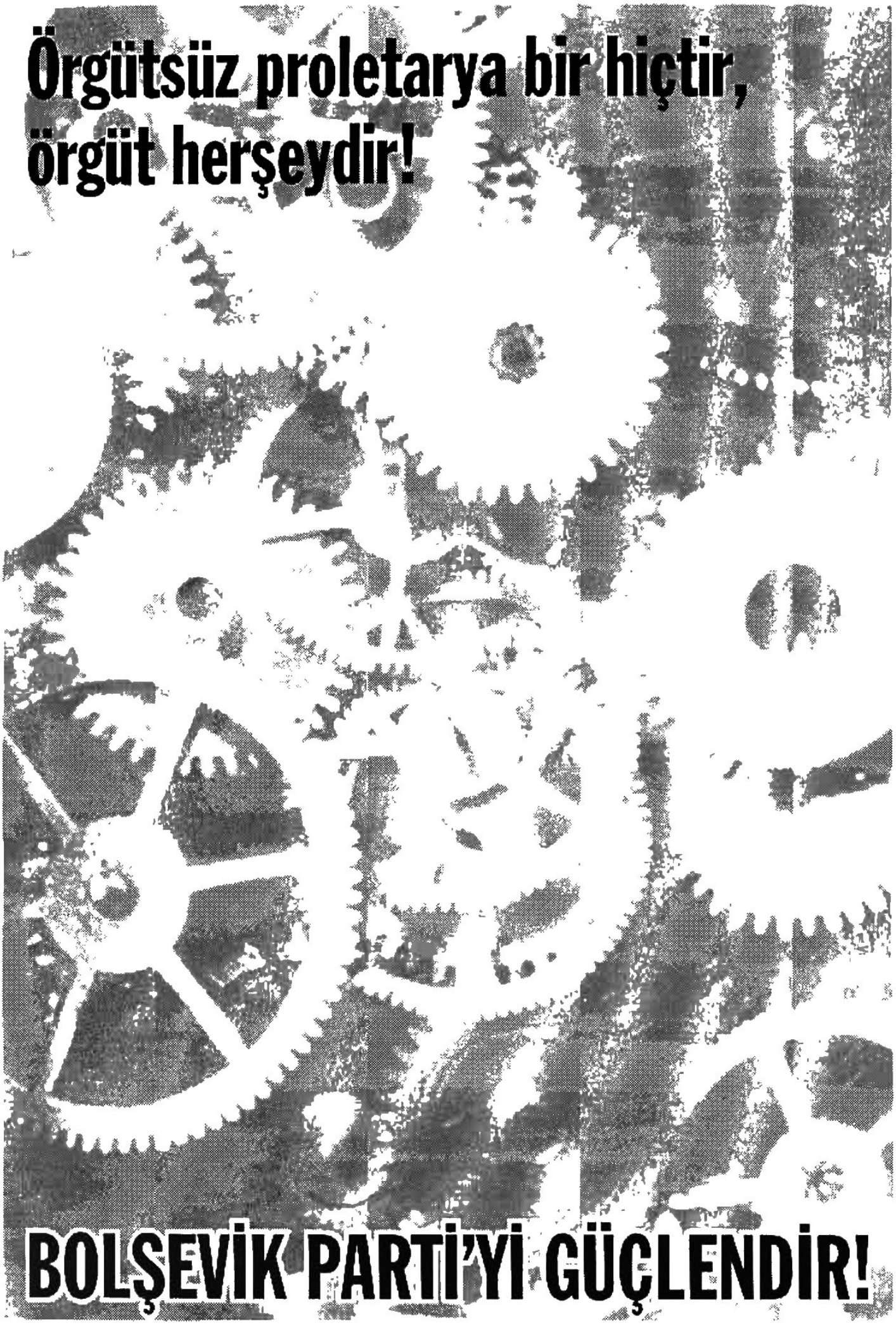

BOLŞEVİK PARTİ'Yİ GÜÇLENDİR!